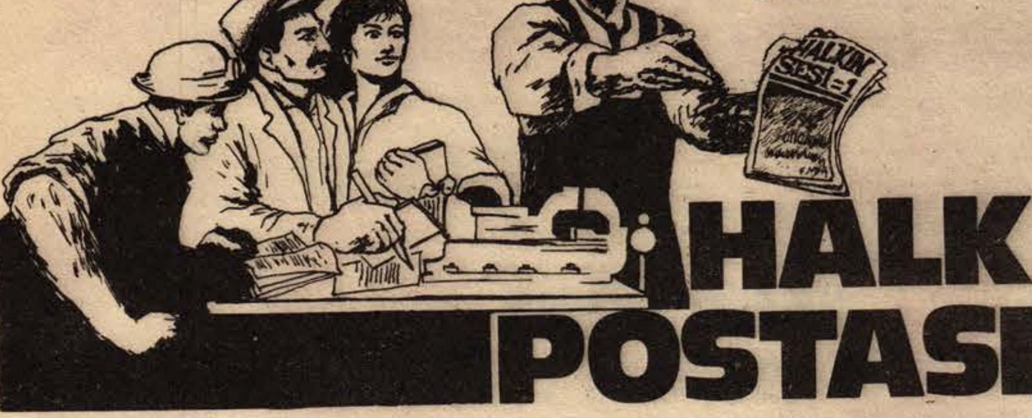
HALKIN SESİ

26 Ağustos 1975
250 Kuruş
20

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin !

NE FAŞİZMİN ZULMÜ NE REVİZYONİSTLER İŞÇİ MÜCADELESİNİ DURDURAMAYACAK !

■ ANADOLU'DA EVLENMEK DE ZORA DAYANIYOR

Ben Tunceli iline bağlı Pertek kazasının Pınarlar bucağında oturuyorum. Benim babamın toprak değil, oturulacak evi bile yoktur. Babamın gücü yetmediği için gündüz çalışıyor, gece okuyorum. Annem ve babam köyde yarıcılık yaparak geçinirler. Babamın ve elde ettiği ürünün yarısına ağa el koyar.

Size anlatacağım olay halkın nasıl bir baskı altında bulunduğunu ve Anadolu insanının nasıl güç şartlar altında yaşadığını gösterecektir.

Anadolu'nun birçok yerinde evlilik zorla ve baskıyla yapılıyor. Benim 14 yaşındaki kız kardeşimi de 70 yaşında bir köy ağasına vermek istediler. Fakat kız kardeşimin gönlü olmadığı için zorla kaçırmaya kalkıştılar. Bunu da başaramayınca babamı köyden kovdular.

İcabında kızla oğlan birbirlerini sevseler dahi müsaade etmezler köy ağaları. Herhangi bir fakir köylü çocuğu evleneceği zaman ağaya haber verilir, eğer ağa müsaade ederse evlenebilir.

Zaten Anadolu'nun birçok yerinde malsız yurttaşlar malı olanların yanında adam yerine bile konmuyor. Fakir aile çocuğu zengin aile çocuğunun yanında oynayıp eğlenemez. Onunla herhangi bir tartışmada bulunamaz. Ben ortaokuldayken zengin aile çocuklarının yanına gidemezdim. Evde babam, «çalış çabala zengin ol, sen de o zaman onlarla gezersin» derdi. Yoksul halkın bütün derdi çalışıp zengin olmaktı. Fakat çalışmalarına rağmen zengin olamadılar.

Tuncelili Haydar

Kapak resmi: Direnen Berec işçileri

HALKIN SESİ

HAFTALIK DERGİ

- **Sahibi:** **İLKER SÜMERKAN**
- Sorumlu Yazı İşleri Md: FIKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri: **Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul**
- Yazışma ve Abone Ad: **P.K. 1112, Sirkeci, İst.**
- Baskı ARZUM OFSET
- ABONE ŞARTLARI Yurtiçi: yıllık 125, altı aylık 65 TL Avrupa (uçak): yıllık 200, altı aylık 100 TL
- İLAN ŞARTLARI Santimi 30 TL • Yayın ilanı çerçevesi 100 TL
- İSTANBUL DAĞITIMI **Fuat Bilte**
- İSTANBUL DIŞI TÜRKİYE DAĞITIMI **Hürriyet Gazete Dağıtım**

■ KAHROLSUN AĞA SÖMÜRÜSÜ

Elbistan'a bağlı Kantarma köyü topraklarında yakın zamanda krom madeni bulundu. Madeni, Kantarma köyü yakınındaki Kistik köyünden İsmail ağa işletmektedir. İsmail ağa madeni kaçak bir şekilde çalıştırmakta ve bugüne kadar otuz kamyondan fazla madeni İskenderun'da gizli bir şekilde yabancı şirketlere satarak yüzbinler vurmaktadır. Tarlasında krom çıkan köylüler hiç bir hak alamamaktadır. Tarlasında maden çıkan köylüler, ağaya 40 lira ücretle çalışmaktadırlar.

İsmail ağanın baş destekçisi, dini istismar eden Ali Gül Dededir. Ali Gül Dede, dedeliğinden ötürü çevreyi sömürdüğü gibi bin dönüm araziye de sahiptir. Köyden iki aile hizmetçiliğini yapmaktadır. Dini lider geçinen bu sömürücü, yanında hizmetçi olarak bulunan ailenin genç kızına zorla tecavüz etmiş ve bundan dolayı halkın nefretini kazanmıştır.

Kantarma köylüleri ağaların bu sömürüsüne karşı çıktılar. Köylüler bir araya gelerek maden çadırını söktüler. Kürekleri kazmaları ve çadırı köye getirdiler.

Kahrolsun ağa sömürüsü!

Elbistanlı Bir Köylü

■ TÜRKİYE YARI-FEODAL DEĞİLDİR DİYEN REVİZYONİSTLERE CEVAP

Kurtuluş savaşına gidip bir daha geri dönmeyen köylülerin topraklarına zorla el koyan veya yoksul, aç, sefil köylüye bir ölçek buğday, birkaç ölçek arpa verip tarlasını elinden alan Arpalı ağaları, köylüye zulmetmektedir.

Bu duruma daha fazla dayanamayan köylüler, 1974 yılının Ağustos ayında ağalara karşı mücadeleye girişmişlerdir. Bu uğurda bir de şehit vermişlerdir. 15 Haziran 1975 tarihinde çıkan çatışmada ise bir ağa yaralanmış, beş köylü tutuklanmıştır.

Ağaların gaspettiği toprakları geri almak için mücadele eden köylülerin üzerine jandarma gönderilmiştir. Ağalar, jandarma süngüsünün gölgesinde toprakları sürmektedirler.

Köylümüz, hakim sınıfların «toprak reformu» yalanlarının süngü ve dipçik anlamına geldiğini acı tecrübeleriyle öğrendi. Hakim sınıfların bütün siyaseti, köylünün elinde kalan son bir karış toprağı da almaya ve yarı-feodal yapıyı devam ettirmeye yönelmiştir. Ne ağaların zulmü, ne de jandarma dipçiği köylülerin mücadelesini durduramaz.

İşte revizyonistlere cevabımız budur.

Kangal'ın Arpalılı yiğit köylülerine selâm.

A. Aktaş

■ YURDUMUZU İÇKİ MASALARINDA SATIYORLAR

Ben, Kuşadası körfezinde, Millî Parkta çalışan bir orman işçisiyim.

Geçenlerde, bizim buraya 30 km mesafede, Dipburun'da orman yangını çıktı. Biz ormancı ile Dipburun'a keşfe gittik. Karakolun önüne geldiğimizde bir şey dikkatimi çekti. Karakolun önündeki bayrağın yıldızı kocaman delinmişti. Merak ettim ve karakoldaki erlere sordum. Verdikleri cevap çok ilginçti.

Bundan bir hafta önce bölge komutanı üstçavuş. Kuşadası'nın zenginleriyle birlikte karakolda içmeye geliyorlar Bir süre içtikten sonra tüfekle bayrağa ateş ediyorlar. Gülüşüyorlar. İşte ağaların, patronların ve onların kemik yalayıcılarının yurtseverliği bu kadar. Onlar güzel yurdumuzu içki masalarında emperyalizme peşkeş çekerler. Onlar, halkımıza karşı baskı ve zulüm kararlarını içki masalarında alırlar.

Biz Türkiyeli emekçiler olarak bunları tek tek yazıyoruz. Bunların hesabını verecek lerdir. Proletaryanın önderliğinde millî demokratik devrim mutlaka gerçekleştirilecektir.

Bir İşçi

23 İŞÇİ KARDEŞİM YANIBAŞIMDA BOĞULDU

23 tarım işçisi kardeşimiz bir lokma ekmek parası kazanmak için gittikleri toprak ağalarının işinden dönerken kanala yuvarlanan traktörden dökülerek canlarından oldular.

Biz tarım işçileri bir lokma ekmek için Urfa'dan, Mardin'den, Adıyaman'dan Adana'nın sarı sıcağında ağaların kârlarına kâr kattığı işlerde çalışırız. İşe gitmek için sabah 3'te kalkıp 5'te işin başında oluruz. Akşam 19.30'a, 20.00'ye kadar 38 liraya çalışırız. Bunun 3 lirasını da elci parası için keserler. Bize 35 lira kalır. Ne doğru dürüst yövmiyemizi biliriz, ne sigortamız, ne sendikamız vardır. Bu gözü doymaz ağalar öğle tatilinde bile lokmamız karnımıza inmeden soframızdan kaldırırlar.

Ağalar kendi hayvanlarına dahi içirtmedikleri kirli suları paslı fıçılarda getirerek bizlere içirirler. Üstelik güneş altında gelen bu su içilmeyecek kadar sıcaktır.

Ağalar bizleri her türlü emniyetten yoksun naylonlara (traktör römorku) koyun gibi üst üste doldurarak işe erken yetişmek için bozuk yollarda son sürat giderek kazmaya götürürler. Gelişimiz de aynıdır.

Ağaların bu son cinayeti de gene kazma dönüşü oldu:

Naylonda kadınlı erkekli 33 kişiydik. Toprak ağası Mahmut Girici'nin oğlu olan traktör sürücüsü Ali Girici fiyaka için direksiyonda her türlü cambazlığı yapıyordu. Bozuk yollarda direksiyonu bırakarak sigara yakıyor. öteki naylonlarla yarışa giriyordu. Bütün ikazlarımıza rağmen yoldan gitmiyor, tam kanalın kenarındaki otların üzerinden gidiyordu. Köprüyü yeni geçmiştik ki direksiyonu bacaklarının arasına alarak sigara yakmaya çalıştı Bağırıp ikaz ettik gene dinlemedi. Köprüden 150 metre uzaklaşmıştık ki kendimizi suyun içinde bulduk. Feryatlarla boğulanlar sulara gömülüyorlardı. Elimizden geldiğince kurtarabildiklerimizi kurtardık. 23 kişi boğuldu. Ben 7 kişiyi kurtardım, 2 ceset çıkardım. Boğulanlar arasında üvey anam ve kızkardeşim de vardı. Diğer kızkardeşimi de kurtardım. Kurtaramadığımız cesetleri demir kancalara takarak parçalanmalarına dahi bakmadan çıkarttılar. Olay yerine gelen binlerce insan üzüntülerinden ağladı.

Biz çilekeş toprak işçileri artık bu çilenin bitmesini ve insan gibi yaşamak istiyoruz.

İşe gidip gelirken kullanılan naylonlar yerine oturacak yerleri olan kapalı, emniyetli vasıtalar istiyoruz.

Gündoğumundan gün batımına kadar değil, 8 saat çalışmak istiyoruz.

Çalıştığımız günlerin öğle yemeği parasını istiyoruz. 1 saatlik öğle paydosu ve bunun çalışma saatlerinden sayılmasını istiyoruz.

Günde 35 lira değil, en az 60 lira istiyoruz.

Sendika ve sigorta hakkı istiyoruz.

Ağaç gölgesinde yatıp bize düdükle talimat yağdıran, sırtımızdan geçinen ağanın çakalı elcilerin kaldırılmasını istiyoruz.

Kahrolsun kanımızı emen, alınterimizi sömüren toprak ağaları.

Yıkılsın toprak ağalarının düzeni.

Yaşar Turan

OKUYUCULARIMIZA

Dergimize gelen çok sayıda mektup, yazı ve haber dolayısıyla ve olayların yoğunluğu sebebiyle dergimizi bu sayı da 16 sayfa çıkartıyoruz. Ancak bu durum dergimize, 3.000.—TL. lık bir ek masraf yüklemektedir. Dergimiz zaten satış gelirleriyle masraflarını karşılayamamaktadır. Karşılanamayan giderlerimizi ve bu ek masrafı okuyucularımızın bu hafta acilen yollayacakları yardım ve bağışlarla karşılamak zorundayız. Bütün devrimciler çevrelerinde, para toplamalı ve açıklarımızın kapanmasına yardımcı olmalıdır. **HALKIN SESİ**'nin çıkması için bu yardımlara güveniyoruz.

Toplanılan yardım ve bağışlar para veya pul olarak **«İlker Sümerkan, PK 1112 Sirkeci, İSTANBUL»** adresine gönderilmeli ya da elden büromuza ulaştırılmalıdır.

DEVRİMCİ İŞÇİLER! YÜKSELEN EYLEMİN EN ÖN SAFLARINA

REVİZYONİSTLERİN VE SENDİKA AĞALARININ BALTALADIĞI İŞÇİ EYLEMİNİ GERÇEK İŞÇİ ÖNDERLERİ İLERLETECEKTİR

Halkımızın yükselen mücadelesi son zamanlarda yeni bir atılım yaptı, yeni bir hız kazandı. Yurdumuzun çeşitli yerlerinde işçi ve köylü mücadeleleri patlak veriyor. Özellikle işçi sınıfımızın yeni grev dalgası hızla yayılıyor. İşçi sınıfımız, sırtında taşıdığı yükün gittikçe daha fazla ağırlaştığını hissediyor. Buna karşı direnişe geçiyor.

HALKIN MÜCADELESİ YÜKSELMEYE DEVAM EDECEK

Hayat pahalılığı artmaktadır. İş güvenliği yoktur. İşçiler, her gün çıkış kağıdını almak endişesi içindedir. İşçi sınıfımızın geniş yığınları sendika hürriyetinden yoksundur. İşçi sınıfımızın büyük kesimi, sermaye sömürüsü yanında, ortaçağdan kalma ağır baskılar altındadır.

Hakim sınıflar, ağırlaşan ekonomik buhran karşısında, işçiler üzerindeki ortaçağ zulmünü daha da ağırlaştırmakta, onların alın terini daha da fazla sömürmektedir. İşçiler, kanunlarda yazılı haklarını uygulatmak için bile can pahasına bir mücadeleyi göze almak durumundadır.

Faşist MC iktidarı, işçi sınıfımızın mücadelesini bastırmak için her geçen gün daha çok şiddete başvurmak yolunu tutuyor. İşçilerin üzerine panzerler sürülüyor. Faşist komandolar ve polis grev ve direnişleri ezmeye yollanıyor.

Fakat baskı ve terör mücadeleyi durduramıyor, tam tersine işçilerin birliğini güçlendiriyor ve işçi sınıfını daha kararlı ve çetin mücadele biçimlerine yöneltiyor. İşçi sınıfı içinde geçmiş dönemde görülmemiş derecede bir mücadele ve birlik ruhu filizleniyor.

Gençliği, esnafı, zanaatkarı, dar gelirli memuru ve aydını ile halk, işçi sınıfını destekliyor. Panzerlere karşı barikatlar elbirliği ile kuruluyor. Halk yığınları, polisi protesto eden sesini yükseltiyor. Polisler işçi mahallelerine girmeye cesaret edemiyorlar. Toplum polisi içindeki dürüst ve yurtsever memurlar, ellerindeki copları ve stenleri yere atarak işçilerin üzerine sürülmeyi reddediyor ve işlerini bırakıyorlar.

Hakim sınıflar, ne dış ticaret açığına ve döviz kaynaklarının tükenmesine, ne de paranın değerinin düşmesine, yakın gelecekte bir çare bulacak durumda değiller. Paranın değeri çeşitli ayarlamalarla düşürülüyor. Fakat bunlar derde deva olmuyor. Büyük sermaye çevrelerinde, yeni bir devalüasyonun, yani Türk parasının değerinin yabancı paralara göre düşürülmesinin kapıda olduğu söyleniyor. Bütün bunlar, enflasyonun artacağını, hayat pahalılığının yükselmeye devam edeceğini, işçi sınıfının eline geçen ücretin satın alma gücünün düşmeye devam edeceğini gösteriyor. İşçi sınıfımızı önümüzdeki dönemde gene daha ağır hayat şartları ve baskılar bekliyor.

İşçi sınıfımız bu şartlara boyun eğmeyecektir. Faşizm, işçi sınıfının mücadelesini ezemiyecektir. Önümüzdeki dönemde mücadelenin yükselmeye devam edeceğinin bütün işaretleri ve sebepleri varlığını sürdürüyor.

İŞÇİ SINIFIMIZIN YOLUNU KESENLER

Hızla yükselen mücadele, devrimcilerin görevlerini ağırlaştırıyor ve sorumluluğunu artırıyor. Mücadele azmi ve birlik ruhuna rağmen, işçi sınıfımızın örgütlenmesi zayıftır. Revizyonistler, bozguncu ve grev kırıcı çabalarını yoğunlaştırıyorlar, işçi sınıfı içinde teslimiyet ve pasifizmi yayıyorlar. Özellikle TSİP ve TİP revizyonistleri, işçi sınıfımızı patronların elinde ebedi köleliğe mahkûm etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. TSİP ve TİP'in grev kırıcı ve bozguncuları, MC faşizmi ile aynı rolü oynuyor. MC, ABD tahakkümüne hizmet ederken revizyonistler ise, Sovyet sosyal-emperyalizminin yurdumuzu boyunduruk altına alması için çalışıyor. Onlar ABD emperyalizminin işbirlikçisi faşistlerle birlikte işçi sınıfımızın esas düşmanlarıdır. DİSK'in sendika ağaları ise, Türk-İş ağalarına gittikçe daha fazla benzemeye devam ediyor. Sarı sendikalar, işçi mücadelelerini haraç mezat patronlara satıyor.

CHP, işçi mücadelesinden duyduğu telaşı açıkça ortaya koyuyor. Ecevit, işçilere zorbalık uygulayan MC hükümetini eleştireceği yerde, «kışkırtıcı ajan» edebiyatı yaparak kendilerini savunan işçilere hücum ediyor. Çünkü aynı panzerleri ve polis copunu işçilere karşı Ecevit hükümeti de kullanmıştı ve gelecekte de kullanmak zorunda kalacağını, şartlara bakarak hesap ediyor.

CHP, aynı zamanda iki süper devlete karşı teslimiyetçi bir politika izliyor. Ecevit, iki süper devletle iyi geçinmenin yanı sıra, Türkiye'yi Avrupalı dostlarına yaklaştırma amacını güdüyor. Yurdumuzun, tam bağımsız bir ülke olmasını düşünemiyorlar.

İşçi sınıfımız kendisini ezmek isteyen Amerikancı faşist soyguncuları ve yolunu kesen sosyal-faşist grev kırıcılarını iyice tanımalıdır. Zaten tanıyor da. Tanıdığını, polis terörüne göğüs gererek ve patronların beslediği faşist komandolara hakettikleri dersi vererek gösteriyor. Artık işçilerimiz, revizyonistlerden ve onların grev kırıcı sendika ağalarından da hesap sormaya başlamıştır. İşçi sınıfı, önümüzdeki dönem revizyonistlerin yakasına daha kuvvetli olarak yapışacak ve önündeki devrimci yolu bu sosyal-emperyalizm işbirlikçisi yolkesenlerden de temizliyecektir.

«Umudumuz Ecevit» sloganı ve reform hayalleri ise, CHP'nin kendi tutumunun da etkisiyle gücünü yavaş yavaş kaybediyor. Diğer taraftan işçi sınıfımız, DİSK yöneticilerinin Türk-İş ağalarını izleyen yolda koşarak ilerlediklerini görüyor.

DİSK yöneticileri, patronlarla anlaşarak devrimci işçileri fabrikadan attırmak noktasına kadar işi vardırdılar. İşçiler, kendi sırtlarından yapılan pazarlık ve uzlaşmalara gittikçe daha fazla hiddet duyuyor.

İŞÇİ MÜCADELESİNE DEVRİMCİ SİYASETİ HAKİM KILALIM

Devrimci işçiler, işçi sınıfımızın mücadelesinin başına cesaretle geçmelidir. Revizyonistlerin baltaladığı ve sendika ağalarının yarı yolda bıraktığı işçi eylemini, işçi sınıfımızın içinden çıkan gerçek işçi önderleri ilerletecektir. Sendikalar ve işçi örgütlerini tabandan gelen gerçek kol emekçileri yönetmelidir.

Devrimciler, işçi sınıfı mücadelesinin ekonomik ve sosyal haklar sınırları içine hapsedilmesine karşı kararlı olarak mücadele etmelidir. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu, devrimdedir. İşçi sınıfımız, özellikle köylüleri ve bütün halkı kendi bayrağı altında toplayarak devrim yolunda ilerletecektir. İşçi sınıfımızın ve onun öncüsünün görevi budur. İşçi sınıfımız, Türkiye devrimini boğmak isteyen iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı bağımsızlık ve demokrasi bayrağını en önde taşıyacaktır. Proletarya, köylülerin ve bütün halkın menfaatlerini kararlı olarak savunacak ve halka bu sayede önderlik edecektir. Buna bağlı olarak günümüzün devrimci siyasi görevlerine sarılmalıyız. Proletaryanın geniş yığınlarına devrimci siyasi mücadele yolunu göstermeliyiz. İşçi sınıfımızı cesaretle mücadeleye sevketmeli ve mücadele içinde örgütlemeliyiz.

İş güvenliği, sendika hürriyeti ve insanca yaşamak istiyoruz!

Fabrikalardaki, köylerdeki ortaçağ karanlığını ve sömürüyü nasırlı ellerimizle yıkacağız!

Amerikan boyunduruğunu ve sosyal-emperyalizmin tahakküm çabalarını nasırlı ellerimizle kıracağız!

Faşizm ve revizyonizm, işçi sınıfı önderliğindeki emekçi halkın ayakları altında ezilecektir!

İşçi mücadelesi bütün yurda yayılıyor

PHILIPS, GREVE MADEN-İŞ'E RAĞMEN BAŞLADI

İstanbul Levet'teki Philips fabrikasında işçiler 15 Ağustos Cuma günü greve başladılar.

DİSK'e bağlı Maden - İş'in aldığı grev kararının üzerinden altı gün geçmesine rağmen, sendika yöneticilerinin hâlâ grevi başlatmadıklarını gören işçiler, temsilcileri zorlamışlar, temsilciler ise işçilerden bir hafta daha beklemelerini istemişlerdi. Ama yapılan toplantıda işçiler, bir saat daha fazla beklemeye tahammülleri olmadığını, sendikaya güvenme - diklerini söylediler. Hemen greve başlayacaklarını, eğer sendika desteklemezse kendi başlarına grevi sürdüreceklerini belirttiler.

Yıllardan beri «Philips'te grev olmaz» fikrini yayanlar cevaplarını aldılar. Philips işçileri ilk grevlerini sendikanın muhalefetine rağmen başlattılar.

Direnişin ertesi günü fabrikaya gelen DİSK ve Maden - İş Genel Başkanı Kemal Türkler, işçilere grevlerinin kanunsuz olduğunu, sendikanın kararını beklemeden başladıklarını söyledi. İşçilere Pazartesi günü işbaşı yapmalarını öğütledi. İşçiler bu grev kırıcısı sendika ağasına hakettiği cevabı verdiler. Kemal Türkler «YUH» sesleri arasında fabrikadan kovuldu.

Grev, bir haftayı aşkın bir süredir, işçilerin tam bir birliği içinde sürüyor. İşçilere işbaşı yaptıramayacaklarını anlayan Maden - İş yöneticileri de beşinci günde grevi destekle mek zorunda kaldılar. Flamalarını ve pankartlarını direniş yerine yolladılar.

İşçi arkadaşların önünde önemli günler beklemektedir. Philips işçileri her türlü grev kırıcılığa karşı uyanık olmalıdırlar.

ADANA TEKSA'DA GREV

Hacı Ömer Sabancı Holding'e ait Teksa fabrikası inşaatında çalışan 120 işçi 14 Ağustostan itibaren greve başladı. İşçiler kendileriyle konuşan arkadaşlarımıza, mücadelelerini şöyle anlattılar :

«Patron bize sarı sendika Yapı - İş'e geçmemiz için baskı yapıyor. Hepimizin kaydolduğu Pratik Yapı - İş'le toplu iş sözleşmesine oturmak istemiyor. İşe alınmadan önce imzalatılan senede dayanarak, patron birçok arkadaşımızı işten attı. Arkadaşlarımızın tekrar işe alınmasını istiyoruz. Günde dokuz saat çalışıyoruz. Fazla mesai ücreti istiyoruz. Verilmeyen sosyal haklarımızı istiyoruz. Birlik ve beraberlik içindeyiz. Direnmeye kararlıyız. Devrimci kuruluşların desteğini bekliyoruz.»

Grevi yürüten sendika bağımsız bir sendika olduğu için, DİSK yöneticileri greve yardım etmemektedirler. DİSK Genel Kurul kararlarına dayandırılan bu tutum, sendika rekabeti yüzünden küçük işyerlerindeki mücadeleleri ve küçük sendikaları bastırma ve yıkma amacını taşıyor.

Adana'daki devrimci kuruluşlar ve halk, grevi desteklemektedir. Adana Halk Birliği yayınladığı bildiride şunları belirtiyor :

«İşçiler polis ve Teksa idare amirinin baskılarıyla karşı karşıyadırlar. Grevi sonuna kadar destekliyoruz. Polis ve patron baskılarını nefretle karşılıyor ve kınıyoruz.»

KISMET FERMUAR İŞÇİLERİ DİRENİŞTE

Toplum polisi şefi: "Derhal dağılın." Bir kadın işçi: "Sıkıysa gel de dağıt."

İstanbul Hasköy'deki Kısmet Fermuar Fabrikası işçileri 4 Ağustos günü direnişe geçtiler. Direniş sarı sendikaya karşı mücadeleye önderlik eden altı işçinin atılması ile başladı. Kısmet işçileri sarı sendikadan toptan ayrıldılar. Direnişin ilk gününden beri patron ve fedaileri polisin desteği ve himayesiyle işçilere saldırılar düzenlediler. Bıçak ve sopalarla kadın işçilerin üzerine saldırdılar. Daha sonra Kısmet Fermuarın 58 işçisi daha işten atıldı.

18 Ağustos günü ise, direnen 70 işçinin üzerine 150 kadar toplum polisi, panzerlerle saldırdı. Toplum polisi komiseri işçileri tehdit ederek dağılmalarını söyleyince, bir kadın işçi «sıkıysa gel dağıt» diye haykırdı. Polis saldırısı işçilerin direnişini kıramadı. İki kadın işçi başlarından ağır şekilde yaralandı.

İşçilerin yeni girdikleri sendika ise, polis saldırısı karşısında işçinin yanında yer almadı. Kısmet işçileri, kendilerine bir konuşma yaparak grevi durdurmalarını isteyen Tüm Maden - İş sendikası başkanına «Sizin de Oto Metal - İş'ten farkınız yok» diye bağırdılar. Polis saldırısından sonra Philips işçileri, Kısmet fabrikasına ziyarete geldiler. Daha sonra polis bir işçiyi gözaltına aldı. İşçiler topluca bağırarak direnişi devam ettireceklerini belirttiler. Kısmet Fermuar işçileri yayınladıkları bildiride şöyle diyorlar :

«Emekçi halkımız sevgili yurdun her yanında haklarını alabilmek için mücadele bayrağını yükseltiyor. Her tarafta işçiler direnişler ve grevler, köylüler toprak talebi için toparlanıyorlar.

«... Biz mücadeleyi sonuna kadar yürütmeye eskisinden daha çok kararlıyız. Gücümüz mücadelenin haklı olmasından ve diğer emekçi kardeşlerimizin bizlere omuz vermesinden doğmaktadır. Direnişimiz emekçi halkımızın yurdun her tarafında yürüttüğü mücadelenin bir parçasıdır.»

ŞEKERBANK VE GARANTİ BANKASI İŞÇİLERİ GREVDE

Ankara'da Şekerbank'a bağlı Yenişehir, Samanpazarı ve Maltepe şubelerinde 6 Ağustos günü grev başladı. Türkiye Banka ve Büro İşçileri Sendikasının yönettiği greve bütün personel katılıyor. Sendika yöneticileri ve işçiler taleplerini şöyle sıralıyorlar: Patronun toplu iş sözleşmesine oturması, işten atılan ve sürülen işçilerin eski yerlerine iade edilmesi, Şekerbank'daki yolsuzlukların ve Demirel kardeşlere verilen usulsüz kredilerin ortaya çıkarılması.

Polis ikinci gününden itibaren grevi bastırmak için çeşitli yollara başvurdu. Emniyet 1. Şube Komiserlerinden Ahmet Gezerge ve 20 kadar sivil polis, işçilerin grev yerine astıkları pankartları zorla indirmek istediler ve işçileri tehdid ettiler.

Sendika yöneticileri Genel Başkan Avni Tok ve Genel Sekreter Ömer Faruk Bıyıkoğlu, kendileriyle konuşan arkadaşlarımıza şunları söylediler :

«Grev başarıyla devam ediyor. Baskılar grevimizi durduramayacaktır. Bizim desteğimiz işçi sınıfı ve bütün halkımızdır. Grevimiz, haklarımızı alıncaya kadar devam edecek.»

Ayrıca Garanti Bankası'nın İstanbul'daki 23, İzmir'deki 11, Ankara'daki 7 ve Eskişehir'deki 3 şubesinde grev başlamıştır. Greve 1200 işçi katılmaktadır. Grevi yöneten Gamsen Sendikası, bankanın Türkiye'deki bütün şubelerinde grev uygulamasına gidileceğini açıklamış - tır. Grev, işçi çıkarmalara ve sürgünlere son verilmesi, ücret zammı ve sosyal haklar için yapılmaktadır.

SUNGURLAR DİRENİŞİ DEVAM EDİYOR

İstanbul, Alibeyköy'deki Sungurlar Fabrikalarında direniş devam ediyor. Sendika hürriyeti ve iş güvenliği için mücadele eden işçileri, faşistlerin ve polisin saldırıları durdurama - dı. Çevre fabrikalardaki işçiler, bölge halkı ve devrimci gençler Sungurlar'da direnen işçileri desteklîyorlar. İstanbul Devrimci Gençlik Birliği, Sungunlar işçilerine hitap eden bildirisinde şöyle diyor :

«Patron direnişi kırmak için her türlü yolu deniyor. İşçilere ateş eden bir patron köpeğini gözaltına alan üsteğmen görevinden alınmıştır. Faşistler halkın yükselen mücadelesini engelleyebilmek, çöküşlerini önleyebilmek için baskı ve zulüm uyguluyor. Gençliğin meseleleri halkın meselelerinden ayrılmaz. Sizin davanız bizim de davamızdır. Devrimci gençlikle işçilerin dayanışmasını önlemek, hangi niyetle olursa olsun patronun işine yarıyor. Sungurlar işçilerinin mücadelesi başarıya ulaşacaktır.»

ORHAN KONFEKSİYONUN 42 İŞÇİSİ AÇLIK GREVİNDE

İstanbul, Sultanhamam, Rızapaşa Hanı'ndaki Orhan Konfeksiyonda çalışan 42 işçi, 16 Ağustos günü sendika hürriyeti ve iş güvenliği için ölüm orucuna başladılar. HALKIN SESİ, ölüm orucundaki işçilerle konuştu. İşçiler mücadelelerini şöyle anlatıyorlar :

«Patron bütün işçileri sigortasız çalıştırıyordu. Sendikaya girmek istediğimizde ve sigorta meselesine değindiğimizde, 'işten atarım, siz bana muhtaçsınız' diye tehdit ediyordu. İçimizden yedi arkadaş, sendikaya üye olduğu için işten atıldı. Bir gün sigorta müfettişleri kontrola geldiler. Patron elindeki listeye bakarak 'yazın, şu işçi dört aylık, 1200 lira alıyor. Şu işçi üç aylık, şu kadar alıyor' dedi. Oysa üç-dört aylık işçi dediği arkadaşlar, en azından dört-beş senelikti. Bunun üzerine biz müfettişlere bu yapılanın sahtekarlık olduğunu söyledik. Patron çok kızdı. Müfettişin yanında 'benim listem geçerlidir, siz hiç bir şey yapamazsınız' diye bağırdı.

«Cumartesi günü biz çalışırken, patronun adamı işi durdurdu. Patron 'sizleri kovuyorum' diyerek hepimizi kapı dı-

Faşist MC İktidarı

Berec işçisi ve halk polisi püskürttü

İşçiler, sokaklarda barikat kurdular

11 Ağustos Pazartesi günü atılan arkadaşlarının işe alınması, iş güvenliği sağlanması ve başka birçok haklı talepte direnişe başlayan Berec işçileri salı günü toplum polislerinin saldırısına uğrayarak zorla fabrikadan dışarıya atılmışlardı. Bundan sonra patron işçilere, hafta sonuna kadar ücretli izin verdiğini bildirmiş, bu sürede, adamları vasıtasıyla işçilerin birliğini bozmaya çalışmıştı. Fakat işçilerin büyük bir kısmı, 18 Ağustos Pazartesi günü işbaşı yapmayarak, direnişe devam kararı aldılar.

Bunun üzerine polis, işçilere saldırtıldı. Panzerli polis, fabrikanın yakınındaki arsada toplu halde bulunan Berec işçilerinin üzerine doğru ilerledi. Dağılmayan işçiler panzeri taşladılar. Bu arada polisler de elektrikli coplarla ve tabancalarını çekerek saldırıya geçtiler. Bir yandan da sis ve ses bombaları attılar. Polislere takviye olarak iki tümen daha geldi. Panzerlerin sayısı da 4'e çıkarıldı. İşçiler saldırılara taşla cevap verdiler. Evlerden çıkan halk, işçileri destekledi. Bazı evlerden de polislerin üzerine taş atıldı. Mahalle halkının işçileri nasıl bağrına bastığını ve korumak istediğini gören polis, evlere ve dükkânlardaki esnafa da saldırdı. Panzer, pazarın içindeki satıcıların mallarını ezip geçti, tezgâhlarını dağıttı. Bir esnaf pazar yerinde yaptığı konuşmada, bütün halkı bu zalim halk düşmanlarına karşı mücadeleye çağırdı. İşçiler, «Katil İktidar», «Faşist İktidar» diye bağırarak yürüyüşe geçtiler. Saat 17.15 sıralarında vardiya değişimi yapan Pancar Motor fabrikası işçileri de yürüyüşe geçerek Berecli işçi kardeşleriyle birleşmeye çalıştılar. Bu birleşme sırasında sokak aralarında, ana caddede ve

İşçi Mücadelesini Durduramayacak!

meydanda faşist MC iktidarının polisiyle işçiler arasında kıyasıya bir çatışma oldu. Sonunda Berec işçileriyle Pancar Motor işçileri birleştiler ve polisin saldırısına omuz omuza karşı koydular. Yalnız işçiler değil, onların aileleri de çatışmaya katıldı. Çocuklar ellerine ne geçtiyse faşistlerin üzerine attılar. Polis, önüne kim gelirse herkesi, kadınları, kızları copladı. Bu arada bir polis stenini, üç polis de tabancasını ve coplarını yere atıp «istifa ediyoruz, biz bu silahları işçilere karşı kullanmayacağız. Bu işçiler, hak için mücadele ediyor. Bizim düşmanımız değiller» diyerek, göğüslerindeki polis işaretlerini söktüler.

Polisler, işçilerin bulunduğu merkez kısma gidebilmek için geçmeleri gereken meydanı halkın taş yağmuru sonucu aşamayınca geri çekilmek zorunda kaldılar. Çoluk çocuk bütün mahalleli, işçiler için taş yığdı, tahta taşıdı. Civardaki bütün halk işçilerin yanında toplandı. İşçiler, polisin geri çekilmesinden yararlanarak bulundukları yere çıkan üç yola da kalaslardan barikatlar kurdular ve üzerlerine de benzin döktüler. Ayrıca bir sokağa da içi benzin dolu varil yerleştirdiler. Böylece işçiler, kendilerini zalimlere karşı korumak için bütün güçleriyle seferber oldular.

İşçiler, ertesi gün saat 8'de başka bir arsada buluşmak üzere dağıldılar. Tabii bu arada patron ve adamları boş durmadılar. Gece, fabrika personel şefi ve sivil polisler, bazı evleri gezerek işçilere ertesi gün işbaşı yapmalarını, aksi takdirde kendileri için iyi olmayacağını söylediler. İşçi temsilcileri, salı sabahı evleri dolaştılar ve «herkes işbaşı yaptı, haydi siz de işe başlayın» diyerek işçileri topladılar, fabrikaya götürdüler. Bir kısım işçi ise, polis zoruyla fabrikaya sokuldu. Fabrikaya girmek istemeyen ve içeride de çalışmayan işçiler Emniyete götürüldü. İşçilerden birçoğu yaralı olduğu için evlerinden çıkamadılar.

Sözleşilen arsada toplanan işçiler ise, «sendikacılar, direniş komitesi nerde?» diye sordular. Öğleden sonra, sendikaya giden işçiler, direniş komitesinin ve sendikacıların sendikada oturduklarını gördüler. Sendikacılar, direnişi devam ettirmek isteyen işçilere, direnişin kırıldığını, 700 işçinin işbaşı yaptığını ve ertesi gün herkesin işe gitmesi gerektiğini söylemişlerdi. İşçiler, «sendika bizi zaten toplu sözleşmede satmıştı, bu olayda da bizi yarı yolda bıraktıklarını gördük» dediler.

Sendika hürriyeti, iş güvenliği ve kadın işçilere yapılan sarkıntılıkların önlenmesi için direnişe geçen Berec işçilerinin mücadelesi bu seferlik kırılmıştır. Fakat işçiler bu mücadeleden önemli dersler çıkarmışlardır. Faşist MC iktidarının ve patronun emrindeki polisin, vahşice saldırısı işçileri daha da çelikleştirdi. İşçiler, bu mücadele ile gördüler ki, polis, patronun fedaisidir. Yine işçiler kendi deneyleriyle gördüler ki, eğer kararlı bir şekilde birlik olup, kendi gücümüze güvenerek karşı koyarsak polis geriletilebilir. Yine işçiler, sendikaların yönetimine tabandaki gerçek işçiler hakim olmadıkça direnişin yarı yolda bırakılacağını gördüler. Pancar Motor işçileri Berecli işçileri destekleyerek, işçi kardeşliğinin ve dayanışmasının en güzel örneğini verdiler.

Berec Fabrikasında direnişteki işçilere saldıran panzer...

şarı etti. Haftalıklarımızı da vermedi. Biz de süresiz olarak açlık grevine başladık.

«İş güvenliği diye birşey yok burada. Hergün 14 saat çalıştırılıyoruz. Özellikle kadın işçilere paydostan sonra çalışması için baskı yapılıyor. Patron, 'Cumhuriyet', 'Yeni Ortam' gibi gazeteleri, devrimci kitap ve dergileri okumamızı istemiyor. Bize, 'Yeni Asya' ve 'Tercüman' gibi faşist gazeteleri okumamız için baskı yapıyor.

«Direnişe sonuna kadar kararlıyız.»

Açlık grevindeki işçiler, HALKIN SESİ'nin Türkiye'nin bugünkü siyasî durumu hakkındaki sorularına şöyle cevap verdiler:

«Türkiye emperyalizmin tahakkümü altında bir ülkedir. Milliyetçi Cephe hükümeti emperyalizmin işbirlikçisi faşist bir cephedir.»

İKİ İŞÇİ AÇLIK GREVİNDE

Ankara, Güvercinlik'teki Çimento fabrikasından atılan Özkan Başta ve Ahmet Bulut isimli iki işçi, 17 Ağustos gününden itibaren açlık grevine başlamışlardır. İşçiler, Çimse - İş Sendikasının işçinin haklarını sattığını, işçileri faşist partilere zorla kaydetmek istediğini belirtmektedirler. Özkan Başta ve Ahmet Bulut, bu sendikaya karşı muhalefet ettikleri için işten atıldıklarını ve fabrikada çalışan iki yüz ilerici işçinin de atılmak tehlikesi ile karşı karşıya bulunduklarını söylemektedirler.

● Bitlis'te Genel - İş Sendikasına bağlı 120 belediye işçisi 4 aydır ücretlerini ve toplu sözleşmeyle sağlanan haklarını alamadıkları için greve başlamışlardır.

● 17 Ağustos Cuma günü, Burdur'da, Can Makarna fabrikasından atılan kırk işçi sessiz bir yürüyüş yapmışlardır. Sendika değiştirdikleri için işten atılan ve bugüne kadar direnen işçiler, yürüyüş sırasında «Sendika Özgürlüğü» ve «Bağımsız Türkiye» yazılı pankartları taşımışlardır.

● İzmir'deki BMC kamyon fabrikasının 560 işçisi 19 Ağustos günü sendika hürriyeti ve iş güvenliği için, makina montaj atölyesinin kapılarını kaynaklayarak direnişe geçmişlerdir. İşçiler atılan iki arkadaşlarının tekrar işe alınmasını talep etmektedirler. Patron ise, Bornova Jandarma Komutanlığını yardımına çağırmıştır.

● İzmir'de Turyağ işçilerinin sürdürdükleri grev halen devam etmektedir.

● Ankara Köksal Kiremit Fabrikasında toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşmaya varılamaması üzerine 100 işçi greve başlamıştır.

● Türkiye Kömür İşletmelerinin Ankara şubesinde, işverenin lokavta gitmesine karşılık işçiler de direnişe geçmişlerdir. Olay yerini basan polis, sekiz işçiyi gözaltına almıştır.

DİRENİŞTEKİ İŞÇİLER MÜCADELELERİNİ YAZIYOR

ÖNÜMÜZDEKİ MÜCADELELERE HAZIR OLALIM

Milas'taki boksit maden ocağında 9 Ağustos 1975 günü kazı yaparken ocağın çökmesi sonucu Erdoğan Şenözlü (38), Hüseyin Özgül (24) öldü ve Ahmet Şengezer ağır yaralandı. İşçiler bunun üzerine işi bıraktılar. Patron ve Maden - İş'in işçilere, çalışmalarını söylemeleri üzerine işçiler «yevmiyemizi ister yazın ister yazmayın» diyerek çalışmadılar.

Patronlar çökme olayını normal bir şey gibi göstermek istiyorlar. Fakat biz arkadaşlarımızın patronların tedbirsizliği yüzünden öldüklerini çok iyi bilmekteyiz.

Sendika her zaman olduğu gibi bu sefer de patronların yanında yer aldı. Sendika haksızlığa karşı çıkan işçileri patrona şikayet ederek işten attırdı. Patronlar her yerde olduğu gibi burada da Kürt ve Türk işçiler arasında ayırım yapmakta. Fakat biz şunu çok iyi öğrendik ki Kürt ve Türk işçilerin çıkarları aynıdır. Patronlara karşı birlikte mücadele etmek gerekiyor.

Yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızı emperyalistlere peşkeş çeken hakim sınıflar buradaki madenlerimizi de Sovyet sosyal - emperyalistlerine peşkeş çekmişlerdir.

Ne Amerikan ne Rus sömürüsü!

Kürt ve Türk ayırımına son!

Arkadaşlar, önümüzdeki mücadelelere hazır olalım.

Milas'tan bir maden işçisi

ÇİMSA İŞÇİLERİ : «KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI»

Fabrikadaki durumu gazetelere yazmalarından sonra Çimsa işçileri üzerindeki baskı giderek arttı. Patron ve Çitos-İş Sendikası yöneticileri haberi yazan işçileri tespit etmek istediler. İşçiler kararlı bir birlikle «ihbarcılık yapmayacağız», «kahrolsun sendika ağaları» diyerek sarı sendikacılara ve patronlara gereken cevabı verdiler.

Bunun yanısıra can güvenliğinin bulunmamasından dolayı 600 işçi her an ölümle burun buruna gelmektedir. Geçtiğimiz hafta taşkıran ve bağlı olduğu bant yollarında Fenin Turan ve Farin silosunda çalışan birer arkadaşımız klepeye parmaklarını kaptırdılar. Ayrıca paketlemede çalışan arkadaşımız cıvata sıkarken 5 metre yüksekten düşerek koma halinde hastahaneye kaldırılmıştır.

Bunun üzerine işçi arkadaşlar sağlam bir birlik kurmak gerektiğini anlamışlardır.

Çimento Sanayi İşçileri

ÖLÜM PAHASINA DA OLSA DAVAMIZA SAHİP OLACAĞIZ

Balıkesir, Burhaniye'de Ar - Tur Turizm ve Anonim şirketinin yaptırdığı 2000 tatil evinin inşaatlarında 6000 yoksul halk çocuğu çalışmaktayız. Sendikamız Türkidal İnşaat Sendikası tarafından 7 aydır toplu iş sözleşmesi için müzakereye çağrılan yönetim kurulu kesinlikle ücretlerimizin görüşülmesini kabul etmedi ve toplantıya gelmedi.

5/8/1975 günü başlayan grevimizi, toplu direnişimiz ve devrimci beraberliğimizle sürdürüyoruz. Bizler net 33 lira ücret ve 13 lira karşılığı yemek alıyoruz. İsteklerimiz: iki yıl sürecek inşaat müddetince ücretlere 35 lira zam, 570 kuruş da yemek zammı istiyoruz.

Bütün halkımıza sesleniyoruz: Bu köleci zihniyetle insanları koyun sürüsü gibi aç acına çalıştırmak nerede görülmüştür?

Tüm devrimci işçiler olarak haklarımızı alıncaya kadar greve devam edeceğiz. Son işçi kardeşimiz kalıncaya kadar, ölüm pahasına davamıza sahip çıkacağız.

YAŞASIN AR - KENT'Lİ DEVRİMCİ İŞÇİLER VE HAKLI DAVAMIZ.

Ar - Kent'li 6000 İşçi

AYDINLIK TÜRKİYE

Ne el kapısı
Ne su derdi
Ne idam sehpası
Ne cop derdi

Ne jandarma dipçiği
Ne ağa baskısı
Ne petrol savaşı
Ne uzay yarışı

Ne ezilmek korkusu
Ne de ezmek
Ne yazmak korkusu
Ne de söylemek

Ne tel örgü
Ne demir parmaklık
Ne ümmetçilik kalsın
Ne de ırkçılık

Ne efendi kalsın
Ne de uşaklar
Ne zindan kalsın
Ne de zulüm

Ne yoksulluk kalsın
Ne okulsuz köy
Ne işsizlik
Ne de kırbaçlar

Ne Amerikan
Ne de Rus çizmesi
Yaşasın emekçi halkın
Bağımsız TÜRKİYE'si.

Nevzat Yaşar
Gaziantep

Tuğla işçileri ortaçağ zulmü altında

Halkımız, emperyalizmin, faşizmin ve feodalizmin zulmü altındadır. Ortaçağ kalıntılarıyla, gelişen kapitalizmin bir arada bulunduğu bugünkü düzen, işçi ve köylüleri insafsızca eziyor. En ağır zulmün hüküm sürdüğü yerler arasında tuğla ocakları bulunmaktadır. Tuğla işçilerinin ortaçağ zulmünü anlatan mektuplarını yayınlıyoruz.

DİYARBAKIR

KIŞIN AVANS ALIRIZ YAZIN BEDAVA ÇALIŞMAK ZORUNDA KALIRIZ

Şimdiye kadar eşi benzeri görülmemiş zulüm ve baskı, tuğla işçilerine uygulanıyor. İşverenler, üzerimizdeki baskı ve zulmü devam ettirebilmek için birleşerek aralarında bir dernek kurmuşlardır. Hiç bir işveren, derneğin kararlaştırdığı ücretten fazlasını işçiye vermez. Böyle olunca, işçi ne yaparsa yapsın, ücreti artmıyor. Bir işverenin yanında çalışan bir işçi, başka bir işverenin yanına giremez. Çünkü orada da işe alınmaz ve işsiz kalır.

Kışın parayı alıp yeriz. Yazın da onlara bedava çalışırız. Kışın para aldığımız işverenin yanında, yazın muhakkak çalışmak zorundayız. Aksi takdirde kendimizi polisin pençesinde buluruz. İşverenler «Ya size kışın verdiğimiz parayı getirirsiniz, ya da polis çağıracağız» diyerek bizi çalışmaya zorlarlar.

İşveren, «Her gün işçi peşinde mi koşacağız» diyerek, simsarlar tutmaktadır. Simsarlar da biz işçilere iş yerini gösterdikten sonra gündeliğimizden kesmektedirler. Simsarların en tanınmışı, Halit Levent'tir. Yetkili memurlar, işçileri sigortaya bağlamak için bir kere iş yerlerini dolaştılar. İşverenler, sigortayı işçilerin zararınaymış gibi göstererek işçileri memurlara karşı direnişe geçirdiler. Memurlar, polis ve jandarma çağırdılar. Polis ve jandarma gelinceye kadar, işçiler patronlar tarafından iş yerinden uzaklaştırıldılar. Bütün çabalara rağmen, işçilerin yüzde onu sigortaya bağlıdır. İçtiğimiz sular, çamur yaptığımız dere suyudur. İki arkadaşın boğazına sülük kaçtığından, hastaneye gidip işi bırakmak zorunda kaldılar.

Asıl zulüm, 7-15 yaşları arasında olan küçük çocuklara uygulanandır. Çocuklar, gün doğumundan gün batımına kadar gündelik 7,5 lira ile 20 lira arasında çalıştırılmaktadırlar. 40 derece sıcaklık altında koşturularak çocuklara bellerinde her seferinde en azından yirmi tuğla taşıttırılır ki, en azından 50 kilo eder. Çevredeki pahalılığa göre, çocuklar ücretleriyle karınlarını zor doyurmaktadırlar.

Ahmet, Hayri, Salih, Musa

ELAZIĞ

BURADA ÇALIŞANLARIN ÖMRÜNÜN YARISI GİDER

Elazığ'da bir tuğla ocağında çalışıyorum. Iş yerinde sendika yok, sigorta yok. Bir ovada çalışıyoruz. İşi patron namına ustalar yürütüyor. İşçiler toplanıp barakalarda yatırılıyor. Bazı işçiler de şehire arabalarla gidip geliyorlar.

Kalıp dökenlerin hepsi çocuktur. Çocuklar sabahın üçünde kaldırılır. Öğleden sonra üçe kadar koşa koşa çalıştırılır. Bir kalıpçı sırasına yetişemediği zaman ustadan dayak yer. Usta işçiler çok çalışırca daha fazla para kazanacağı için, işçilere nerede ise işkence yapar. Sabah 3'te kalkamayanlar zorla kaldırılır. Bir kalıpçı günde 30 lira alır. 15 lirası harcanır, 15 lirası kalır. Kalan bu para da aybaşlarında patronun peşinde dolaşarak, sürünerek ele geçer. Bazan da para verilmez, çocuklar dövülerek kovulurlar.

Ben, el arabasıyla tuğla taşıyan arkadaşlarımın getirdiklerini dört metre yukarda istif ediyorum. Belli bir saatimiz yok. Sabah beşten akşam dörde kadar çalışıyoruz. Dört lira araba parası verip şehre gidip geliyoruz. 50 lira yevmiye veriyorlar. 20 lirasını iş yerinde harcıyoruz. Geri kalan 26 lira ile ,geçim yapıyoruz. Bir kişi orada çalışırsa ömrünün yarısı gider. Ben geçen yıl 15 gün hasta yattım. Kazandığım paranın çoğunu doktora verdim. Birkaç arkadaşım 14 gün ancak çalışabildiler. Paralarını almadan çekip gittiler.

D. Gözmer

Diyarbakır'daki tuğla ocağında çalışan çocuklar

Tartışma ve Eleştiri Özeleştiri

ANGOLA KONUSUNDAKİ YAZILAR HATALIYDI

Dergimizde Angola meselesiyle ilgili olarak çıkan yazılarda önemli hatalar vardı. Bu yazılar, emperyalist ve revizyonist basın tarafından yayılan «Moskova'nın MPLA'yı, Çin'in ise FNLA'yı desteklediği» şeklindeki yalanı olduğu gibi benimsiyordu.

Angola'da her üç örgüt (FNLA, MPLA, UNİTA) içindeki milli bağımsızlık taraflısı çoğunluğu, yine bu örgütler içinde yuvalanmış, şu veya bu emperyalizmle işbirliğinden yana olan bazı yöneticilerle aynı kefeye koymak son derece hatalıydı. İki süper devlet ABD ve SSCB, bu işbirlikçi yöneticilerden yararlanarak Angola'da hegemonya peşinde koşuyorlar. Amerikan emperyalizmi, Zaire'deki taraftarları aracılığıyla FNLA içindeki işbirlikçilerini ön plana çıkarmaya çalışıyor. Öte yandan MPLA şefi Agustino Neto'nun, Sovyet sosyal-emperyalistlerine alet olduğu da bir gerçek. Ama bu, MPLA'nın bütünü için geçerli değildir. Her üç örgütün de tabanı yurtseverdir.

Her iki süper devlet, üç örgüt arasındaki iç savaşın devam etmesini istiyor, ateş-kesleri baltalıyorlar. İşte önemli olan, iki süper devletin yeni kurtuluşa kavuşmakta olan ülkeleri parçalamaya çalışan bu tutumlarının açığa çıkarılması ve yurtsever örgütlerin birliğinin savunulmasıydı.

Dergimizde Çin Halk Cumhuriyeti'nin Angola konusundaki tutumu da açıklığa kavuşturulmamıştır. Çin, Angola halkının birliğinden yanadır; bu yüzden şimdiye kadar her üç örgütü desteklemiştir ve şimdi de desteklemektedir; gene bu yüzden, ÇHC, özellikle iki süper devletin Angola'ya müdahale çabalarını mahkûm etmekte ve Angola'nın iç işlerine karışmamaya dikkat göstermektedir.

Dergimiz bu hatasından dersler çıkartmıştır.

Burjuva basınının ve revizyonist basının söylediklerine göre aceleyle tahlil yapmamak gerekir. Sağlam devrimci kaynaklardan meseleyi araştırmak zorunludur. Çünkü yapılan her yanlış devrimcilerin yanılmasına yol açacaktır.

HALKIN SESİ

FAŞİST ZALİMLERDEN HESAP SORULACAKTIR

Harun Karadeniz'in ölümünden kim sorumlu

Harun Karadeniz, kanser hastalığından kurtulamayarak öldü. Oysa yakalandığı hastalığın, yurtdışında tedavisi imkânları vardı. Faşist diktatörlüğün baskı aracı sıkıyönetim, Harun Karadeniz'in yurtdışına gitmesini engelleyerek onu ölüme mahkûm etti. Harun Karadeniz'in katili, bütün halkımıza zulmeden faşist diktatörlüktür, faşist generallerdir. Halkımız bu faşist zalimlerden işledikleri cinayetlerin hesabını ergeç soracaktır.

Bir nokta daha var: Harun Karadeniz'in ölümünden sorumlu olanlar sadece faşist zulmü uygulayanlar değil, aynı zamanda o zulme boyun eğenlerdir, geçmişe sünger çekilmesini savunanlardır. Karadeniz'in ölümünden, faşistlerin bütün saldırı ve işkenceleri karşısında sessiz kalanlar da, devrimciler sokaklarda kurşunlanırken kıllarını kıpırdatmayanlar da, sorumludur. Onun ölümünden, yurtdışına çıkmasını önleyen Sıkıyönetim kararını protesto etmeyenler de, sorumludur. Çünkü, faşistlerin bu kanunsuz tutumları halkın ve bütün yurtseverlerin kararlı direnişi ile geri letilebilirdi. Faşistlerin bu kararı her an'anda verilecek bir mücadele ile etkisiz hale getirilebilir ve Harun Karadeniz'in yurtdışına gitmesi sağlanabilirdi.

Şimdi ortalığa çıkıp yazı yazmak, ağıtlar döktürmek kolaydır. Zor olan ise, faşist zulmü anında göğüslemek ve gerçekten demokratik bir mücadele verebilmektir.

Denizli'den işçiler ve köylüler sesleniyor:

- Ne Amerika, ne Rusya; Bağımsız Türkiye!
- Köylüye Toprak, Herkese İş!
- Tefeciliğe Son!
- Sendika Hürriyeti, İş güvenliği!
- Baskı, dayak ve Angaryaya Son!
- Haşhaş Ekimi Serbest Bırakılsın!

Denizli'li işçi ve köylülerin, bölgelerindeki sömürü ve baskıyı anlatan ve revizyonistlerin yalanlarına cevap veren mektuplarını yayınlıyoruz. Bu mektuplar, Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi Denizli'de de halkı ezen feodal kalıntıların güçlü bir şekilde devam ettiğini ortaya koyuyor.

İşçiler ve köylüler, çevrelerini inceliyor, kendi tecrübelerinden devrimci mücadeleye ışık tutan değerli sonuçlar çıkarıyor ve bunları HALKIN SESİ'ne iletiyorlar. Onların bu tutumu bütün devrimci arkadaşlara örnek olmalıdır.

ÇAL'DAN BİR KÖYLÜ : GENÇLERİMİZİ ORALARDA EĞİTİN

Ben Denizli'nin Çal kazasının Aşağıseyit köyündenim. Köyümüzün nüfuzu 850 kadardır. 150 haneliktir. Hiç toprağı olmayan yok gibidir ama, gene de yoktan daha kötüdür. Böyle insanlar yazın Denizli'ye pamuk toplamaya giderler ve orada çok ağır şartlar altında çalışırlar. Nitekim bu çalışan kitlenin içinde ben de yıllarca çalıştım. Pamuk çapalarken sabah saat beşte kalkılır. Altıda işbaşı yapılır ve akşam saat altıda iş sona erer. Öğlen bir buçuk saat yemek molası verilir. Beslenme durumu çok kötüdür. Yevmiye 25-30 liradır. İşçiyi patron sömürür, dayıbaşı sömürür. Bir kısım işçimiz de ekin biçme mevsimi gelince, sırtına tırpanını vurur, ekin biçmeye gider yine o ovaya.

10 ila 25 dönüm toprağı olan 50 hane kadardır. Bu toprakların geliri de bunları beslemez. Bunlar da biraz hayvan beslerler ve işçiliğe giderler. 25-50 dönüm arası toprağı olanlar 50 kişidir. Bunlar, inek çifti, veya bir tarafına inek bir tarafına eşek koşmakla tıpkı 1000 yıl önceki gibi tarım yaparlar. Çok iktisatlıdırlar. Yemezler, içmezler, giymezler. 100-400 dönüm toprağı olanlar, 10 hane vardır. Kazandıkları parayı yemezler, içmezler ve birinci sırada dediğimiz fakir halkın toprağını, çeşitli yönlerden onları muhtaç ederek gaspederler. Toprak genişletmek sevdasındadırlar. Çok bencildirler. Köyümüzde 10 traktör vardır. Traktörler genellikle toprağı çok olanlarındır.

Köyde buğday, arpa üretilir, bağcılık yapılır. Darı ve deli kıraç pamuğu ekilir. Buğdaylar Çal pazarında emekçi halka satılır. Üzümler ise, bile bile tefeci tüccara kaptırılır.

Köyün en önemli meselesi haşhaştır. Köylüye dilediği kadar haşhaş ekme imkanı tanınmalıdır. Ayrıca köylü üzerindeki baskılar kaldırılmalıdır. Köyümüzde haşhaş ekimi çok yaygındır. Ekmeyen yoktur. Ama birçok ailenin haşhaşı sürüldü. Haşhaşın sürülmesine köylüler çok öfkelendiler. Haşhaş ekicileri bir dernekte örgütlenmelidir.

Köyümüzde geçen seçimleri AP kazandı. CHP'liler de epeyi var. Ecevit'i tekrar deneyeceğiz diyorlar. 1973 seçimlerinde sayı şöyleydi: AP 113, CHP 68.

Bizler köyümüzün dertlerini halletmek için örgütlenmek gerektiğine inanıyoruz. Bunun için Çal'da Halk Birliği kuruyoruz. Bu dernek kurulurken bazı öğrencilerle fikir ayrılığı çıktı. Biz Sovyetler'e sosyal-emperyalist diyoruz. Amerika'yı da, Rusya'yı da istemiyoruz diyoruz. HALKIN SESİ bize böyle öğretti ve doğrudur. HALKIN SESİ'nin fikirlerini doğru buluyoruz. Onlar, yalnız kalamayız, biz ayda bir devlet değiliz, hiç bir bloka bağlanmadan yaşayamayız diyorlar. Sonunda gerçek devrimciler kazanacak, bu dernek emekçilerin olacak. Türkiye'de emekçilerin dediği olacak.

HALKIN SESİ öğrencilere doğruyu öğretmek için daha çok çalışsın. Oralarda yanlış şeyler öğrenip, gelip burada savunuyorlar. Öğrencileri yanlış görüşlerin eline bırakmayın. Biz büyük devletlerin, emperyalist savunucusu genç istemiyoruz.

Y. Taş

SÖMÜRÜ, BASKI, DAYAK, ANGARYA

Denizli'de işçi sınıfının sayısı hızla artıyor. Ege Bölgesinde İzmir'den sonra işçi sınıfının en yoğun olarak bulunduğu illerden birinin Denizli olduğu söylenebilir.

Denizli'de kapitalizmle feodalizmin içiçe geçmesi halkımıza büyük acı veriyor. İşçiler insafsızca sömürülüyor. Birçok işyerinde asgari ücret uygulanmıyor. Kiremit fabrikalarında 20-25 liraya işçi çalıştırılıyor. Çocuk ve kadın işçiler yok pahasına çalışıyor.

İşçilerin en önemli talebi iş güvenliğidir. «Benim sigorta durumum ne oldu?» diye sormak bile işten atılmaya yetiyor. Birçok fabrikada işçiler iki-üç ay çalıştırılıp işten atılmaktadır. Hele sendika kurmak için çalışmak en büyük suç sayılmaktadır. Bu yüzden, Arı Kiremit'ten 55 işçi, Ergül Kablo'dan 15 işçi işten atıldı. Sendika için direnişe geçen Basma Boyama'dan 165 işçinin işine son verildi.

Denizli'de küçük üretim çok yaygın. Binlerce dokuma tezgahında ve küçük imalathanede binlerce çırak günde 2.5-5, en fazla 10 liraya çalışıyor. Çıraklar patrona «eti senin, kemiği benim» denilerek veriliyor. Çıraklar çok ağır baskılar altındadır.

Çok yaygın olan ve feodal bir kalıntı olan çıraklık, işçilerin de durumunu etkiliyor. Patronlar işçileri de çırak gibi çalıştırmak istiyorlar. Mesela Güveçler İplik fabrikasına, işçiler, çıraklık sözleşmesiyle alınıyorlar.

Birçok fabrikada (özellikle kiremit fabrikalarında) işçilere dayak atılıyor. TSİP revizyonistleri feodal kalıntıların getirdiği ağır sömürüyü örtbas etmek için «vahşi kapitalizm» yaygaraları koparıyorlar. Evet, kapitalizm gelişmektedir. Ama gelişen kapitalizm feodal kalıntılarla içiçedir. Bu durum halkımıza çok ağır bir sömürü getirmektedir. Mesela 50 kişi çalışan bir dokuma tezgahında, işçilere haftada 70 - 80 lira ücret verilmektedir. Bu gerçek, «Vahşi kapitalizm» yaygaralarıyla örtülebilir mi?

Denizli'de yakın zamana kadar Sümerbank Basma Fabrikası dışında, işçilerin sigorta ve sendikası yoktu. Bu haklar için verilen mücadele yeni yeni başladı.

Basma Boyama işçileri 20 gündür direniştedir. İşçiler fabrikanın önünde toprakta yatarak sabahlamaktadır. DİSK reformcu yöneticileri önce direnişe karşı çıktılar. Fakat tabandaki işçinin baskısıyla durumu kabullendiler. DİSK işçilere maddi yardım yapmamaktadır. İşçiler halkın yardımıyla idare ediyorlar. DİSK yöneticileri, başka fabrikalardaki işçilerin, Basma Boyama'daki arkadaşlarına yardım etmelerini «Sizi işten atarlar» diyerek önlemek istediler. İşçilerin en önemli talepleri ise, patronun sendikayı tanıması, atılan işçilerin tekrar işe alınmaları ve iş güvenliğinin sağlanmasıdır.

Ege Çivi fabrikası işçileri de 20 gündür direnişte. DİSK yöneticileri bu fabrikaya da yardım etmiyor. Kemal Türkler, Pamukkale motellerinde harcayacak para buluyor da, DİSK yöneticileri işçilere yardım edecek para bulamıyorlar!

Bu iki fabrikanın direnişi patronlara korku saldı. Patronlar fabrikalara sarı sendikaları yerleştirmeye çalıştılar. Güveçler İplik fabrikasında yetkiyi Teksif, Ergül Kablo'da ise MİSK'e bağlı faşist sendika aldı.

İş güvenliği, sendika hürriyeti ve asgari ücretin uygulanması için verilen mücadele devam edecektir.

Denizli'den Bir Okuyucu

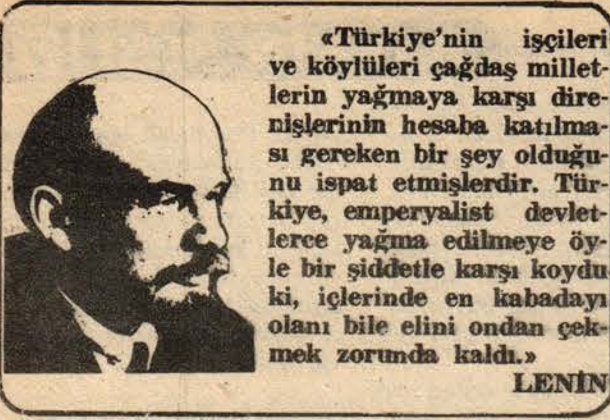
HALKIN ÇOCUKLARINI SAHTE YOLLARA SEVKETMEK İSTİYORLAR

Devrimci Gençlik Birliği yurt çapında gençlerin sorunlarıyla ilgilenmek için onlarla bağlar kurmalıdır. Çünkü yurt çapında faşistler ve modern revizyonistler çeşitli şekillerde gençleri kendi saflarına çekmeye çalışıyorlar. Tertemiz gençlerimizin kafalarını faşist ve revizyonist düşüncelerle dolduruyorlar.

Bazı gençlerimiz sosyal-emperyalisti sosyalist olarak görüyor. Bazıları bencil duygulardan sıyrılamıyor. Devrimin ithalat ve ihracat ile olacağını sanıyor. Halbuki devrim, işçi ve köylünün kendi gücü ve dünya işçilerinin sevgi ve desteği ile olacaktır. Amerikan emperyalizmine karşı çıkarken, Rus emperyalizminin kanatları altına girmek sosyalistlik sanılıyor. Varşova Paktını sosyalist kuruluş sanıyorlar. Halkın gücünü ve dünyanın ezilen sınıfının gücünü göremiyor, işbirlikçilerin yaymış olduğu pislik ve sahtekârlıktan kendilerini kurtaramıyorlar. DGB bu durumları gözönüne almalı ve işe daha sıkı sarılmalıdır. Halkımızın menfaati buradan gelecek kanısındayım. Halkın çocuğunu sahte yollara sevkedip kendi çıkarını korumaya çalışan bir avuç haramzade, emperyalizmin işbirlikçisi, revizyonistler ve toprak ağaları kahrolmalıdır.

Denizli Çal'dan Bir Köylü

Geçen sayılarımızda İskenderun'dan gelen mektupları yayınlamıştık. Bu sayımızda da Denizli'nin işçi ve köylülerinden gelen mektupları yayınlıyoruz. Okuyucularımız kendi bulundukları bölgenin durumunu, işçilerin ve köylülerin içinde bulundukları zor şartları yazmalı ve dergimize göndermelidir.

Marksist Ustaların Işığında
KEMALİST DEVRİM-1
Millî burjuvaz
anti-empery

Troçkistlerin Millî Kurtuluş Savaşımızın anti-emperyalist niteliğini inkâr eden görüşleri üzerinde duracağız. Troçkistler, devrimci mücadeleye hizmet eden her şeyi karalıyarak, çok «müthiş» devrimciler olduklarını ispat etmeye çalışıyorlar. Birçok genç devrimciyi etkilemenin yolu olarak bunu görüyorlar. Revizyonist karakterlerini böylece gizliyeceklerini sanıyorlar.

TROÇKİZM KURTULUŞ SAVAŞINI İNKÂR EDİYOR

Troçkist-tasfiyecilerin Kurtuluş Savaşı konusundaki temel görüşlerini kendi yazdıkları satırlarla şöyle özetliyebiliriz:

- «Millî Kurtuluş Savaşının önderliği, ta başından itibaren İttihat ve Terakki içindeki büyük Türk komprador burjuvazisinin, toprak ağalarının ve tefecilerin eline geçmiştir.» (Genel Eleştiri adını verdikleri yazıdan)
- «Tabii ki revizyonistler, 'kurtuluş' savaşının komprador-bürokrat burjuvazinin ve toprak ağalarının bir 'devrim'i olduğunu reddederler. (...) Halk yığınları burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarları uğruna zorla savaşa sürüldüler, kanlarını ve canlarını vermeye zorlandılar.» (Garbis Altınoğlu'nun «Sandık Cinayeti Davası» adı verilen davadaki dilekçesinden)
- «Kurtuluş Savaşı bir Türk-Yunan savaşıdır. Emperyalist ülkeler, Kemalist iktidarla anlaşıp Yunanlıları yendirmişti.» (H. Şenses'in TİKKO davası dilekçesinden)
- «Kemalistleri SSCB ve Lenin niçin destekledi! Bunun cevabı gayet basittir: ...SSCB ve Lenin yoldaş, gericiler arasındaki çelişmeden ustalıkla yararlandılar. Mesele budur.» (Genel Eleştiri)
- «Kurtuluş Savaşımız,... 'Asya'nın ezilen halklarına' değil, Asya'nın korkak burjuvazisine ve bir de emperyalist ülkelerin mali oligarşisine 'cesaret ve umut vermiştir,.» (Genel Eleştiri)

Özetliyecek olursak, Troçkistlere göre **Kurtuluş Savaşı anti-emperyalist bir savaş değildir. Kurtuluş Savaşının önderi komprador burjuvazidir. Kurtuluş savaşı, gericiler arasında bir savaştır, bir Türk-Yunan savaşıdır. Sovyetler, gericiler arasındaki çelişmeden ustalıkla yararlandı. Emperyalistler, Kemalistlerle anlaşıp Yunanlıları yenik düşürdü. Halk yığınları, sınıf düşmanlarının menfaati uğruna zorla cepheye sürüldü, kanını ve canını vermeye zorlandı. Türkiye'nin Kurtuluş Savaşı emperyalistlere umut ve cesaret verdi.**

Bu görüşler, Prof. İdris Küçükömer'in ortaya attığı tezlerle birleşmektedir. İdris Küçükömer şöyle demektedir:

«Kurtuluş Savaşı, anti-emperyalist bir savaş değil, Yunanlılara karşı bir savaştır.» (Milliyet, 28 Ekim ve 4 Kasım 1973)

MARKSİZMİN BÜYÜK USTALARI TROÇKİST TEZLERİ CANEVİNDEN VURUYOR

Troçkistler, Kurtuluş Savaşının anti-emperyalist niteliğini inkâr eden görüşlerini Stalin'den alınan bir cümleye dayandırmaya çalıştılar. Aslında Lenin, Stalin ve Mao gibi büyük ustaların Kurtuluş Savaşımız üzerine söylediklerinde Troçkistlerin işine yarayacak tek bir kelime dahi yoktur. Fakat Troçkistler, Stalin'in cümlesinin altından girip üstünden çıktılar ve bu cümleye istedikleri anlamı verdiler. Oysa kullanmaya çalıştıkları o bir tek cümle, Troçkist tezleri canevinden vurmaya yetmektedir.

Troçkistler, Marksizm-Leninizmin büyük ustalarını, kendi Marksizm düşmanı tezlerine alet etmeye yeltendiler. Bu sebeple biz, onların sahte devrimci tezlerini öncelikle büyük Marksist-Leninistlerin yazdıkları ile çürüteceğiz. Fakat hemen eklemeliyiz. Hiç bir gerçek, sadece büyük ustalardan alınan sözlerle ispat edilmez. Bu, Marksist olmayan bir tutumdur. Gerçeği, somut olayların Marksist bir değerlendirmesini yaparak ortaya koymak gerekir. Kurtuluş Savaşımızı, Türkiye devrimcileri olarak enine boyuna araştırma ve tahlil etme görevimizi unutmamalıyız. Bazı alıntıları arka arkaya sıralayıp bu görevi bir kenara atmamalıyız. TİİKP Davası Savunmasının Kurtuluş Savaşı bölümü, somut olaylara dayanarak yapılan Marksist bir tahlildir. Bu tahlili derinleştirmeli ve geliştirmeliyiz.

Bu yazıyı yazmadan önce, Lenin, Stalin, Mao ve Dimitrof'un Kurtuluş Savaşımız ve Kemalist devrim hakkında yazdıkları her satırı bulmaya çalıştık. Onların eserlerini etrafh bir şekilde taradık. Bulduğumuz alıntıları yakın bir zamanda broşür olarak yayınlıyacağız. Komünist Enternasyonal yayın organlarında çıkan yazıların da bir kısmını okuduk. Bu yazıların bazıları AYDINLIK ve HALKIN SESİ dergilerimizde yayınlandı ve yayınlanmaya devam edecek.

Kurtuluş Savaşı hakkında Marksistlerin değerlendirmelerini bulabileceğimiz başka kaynaklara da baktık. Bu araştırma sonucunda, Millî Kurtuluş Savaşımızın anti-emperyalist niteliğini inkâr eden Troçkist tezleri haklı çıkaracak tek bir satır dahi bulamadık. Bu sebeple, Troçkistler, ileri sürdükleri tezlerin dayanağını büyük Marksist önderlerde değil, başka yerlerde aramalıdırlar.

«GERİCİLER ARASINDA SAVAŞ» DEĞİL ANTİ-EMPERYALİST MÜCADELE

İlkönce Kurtuluş Savaşının «anti-emperyalist» bir savaş olmadığı, bir Türk-Yunan savaşı olduğu, gericiler arasındaki bir savaş olduğu iddiası üzerinde duracağız.

Yunan ordusunun kimlerin aleti olduğunu bizzat Yunan Başbakanı Venizelos Lozan Konferansında çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır:

«Yunan ordusunun, kendi teşebbüsüyle değil, **müttefiklerin daveti üzerine** ve Yunanistan'ın özel menfaati için değil, **müttefiklerin menfaati için** İzmir'e çıkmış olduğu, inkâr edilmez bir gerçektir ... Yunanistan'ın İzmir'i işgali ve Küçük Asya'da askerî harekat takip eylemesi kendi hesabına değildir. **Bunlar, müttefiklerin müşterek menfaatleri için olmuştur.**»

Bu sözlerin ispatladığı gerçek çok açıktır. Yunan orduları emperyalistlerin hizmetindedir. Yunan ordularının arkasında yağmacı İngiliz emperyalistleri vardır. Bütün dünyanın bildiği bu gerçeği, Lenin şu sözleriyle belirtmektedir:

«Türkiye'nin işçileri ve köylüleri, çağdaş milletlerin yağmaya karşı direnişlerinin hesaba katılması gereken bir şey olduğunu ispat etmişlerdir. Türkiye, emperyalist devletlerce yağma edilmeye öyle bir şiddetle karşı koydu ki, içlerinde en kabadayı olanı bile elini ondan çekmek zorunda kaldı.» (1)

Gene Lenin, Sovyet büyükelçisi Aralov'a Türkiye'ye giderken şunları söylemekteydi:

«Türkler millî kurtuluşları için savaşıyorlar... Emperyalistler Türkiye'yi soyup sovana çevirdiler, hâlâ da soyuyorlar. Köylüler ve işçiler buna katlanamadılar ve başkaldırdılar. Sabır bardağı taştı. Gerek Doğu halkları, gerekse biz, emperyalist kuvvetlere karşı savaşıyoruz...» (2)

TASFİYECİLER STALİN'İN YAZDIKLARINI KENDİ «USTALARI» TROÇKİ'YE GÖRE «DÜZELTMEYE» KALKIŞIYOR

Troçkist-tasfiyeciler, bilindiği gibi Kurtuluş Savaşının komprador burjuvazi önderliğinde yapıldığını iddia ediyorlar. Bu iddialarını Stalin'den alınan bir cümleye dayandırıyorlar. Mao'nun **«Yeni Demokrasi»** ve Şnurof'un **«Türkiye Proletaryası»** adlı kitaplarında da bulabileceğimiz bu cümle şudur:

«Kemalist devrim, bir üst tabaka devrimidir, millî ticaret burjuvazisinin devrimidir.» (3)

Troçkistler, bu cümleyi alarak, Stalin'in **«üst tabaka»** deyimi ile aslında **«komprador burjuvaziyi»** kastettiğini ileri sürdüler. «Genel Eleştiri» adını verdikleri yazılarında şöyle diyorlardı:

«Lenin, Stalin ve Şnurof yoldaşlar, Kemalist devrimden bahsederken 'millî burjuva' kavramını **Türk olan burjuva** anlamında kullanmaktadırlar. Millî burjuva-komprador burjuva ayrımı onlarda henüz yoktur. (...) Lenin, Stalin ve Şnurof yoldaşlar Kemalist devrime, «millî burjuva devrimi» derken, kasdettikleri 'komprador olmayan burjuvazinin devrimi' değildir; kastettikleri 'Türk olan burjuvazinin' devrimidir.»

Troçkistler, doğuştan alim oluyorlar. Araştırma yapmaksızın her şeyi biliyorlar ve gaipten duydukları seslerle bir peygamber edası içinde ahkam kesiyorlar. Tasfiyecilerin bilir bilmez yazdıklarını okuyan birçok genç arkadaş yanlış fikirlere kapılıyor.

Troçkistler nerden çıkarıyor, Stalin'de millî burjuva-komprador burjuva ayrımı olmadığını? Stalin'in iki-üç satırını yalan yanlış okuyarak kafadan atıyorlar. Çünkü, Stalin, hem de Troçkistlerin kendilerine alet etmeye çalıştıkları cümlenin bulunduğu yazıda bu ayrımı yapıyor. Troçkistler, yazının tamamını bulmaya ve çevirmeye gerek görmeksizin Stalin'i tahrif ediyor ve kendi inkârcı görüşlerine alet etmeye kalkıyorlar. Stalin, alıntının yapıldığı Sun-Yat Sen Üniversitesi öğrencileriyle yaptığı görüşmede **«millî burjuvazinin komprador burjuvazi tipine dahil olmadığını»** açıkça söylemektedir:

«Öyleyse burada söz konusu olan, herhangi bir büyük burjuvazi değil, komprador burjuvazi tipine **girmeyen** millî burjuvazidir.» (4)

Girmeyen sözcüğünün altını çizen Stalin'dir.

Stalin, alıntının geçtiği görüşme'den dört gün önce yazdığı başka bir yazıda gene aynı ayırıma dikkat çekmektedir. 9 Mayıs 1927 tarihli **«Çin Devriminin Meseleleri»** başlıklı yazısında, **«millî burjuvazi»**

i önderliğinde
alist devrim

«Türk halkı, hayranlık verici bir cesaret ve fedakârlık ruhuyla meşum Sevr anlaşmasını yırttı ve bağımsızlığını geri aldı. Emperyalizmin düzenlerini yendi ve Sultanların tahtını devirdi. Bitkin, parçalanmış ve çiğnenmiş bir ulusu, birleşmiş ve güçlü bir Cumhuriyet haline getirdi. Devrimini yaptı.»
HO Şİ MİN

deyiminden sonra parantez açmakta ve **«komprador-lar değil»** demektedir. (5)

Stalin'in millî burjuvaziden söz ederken, bunun «komprador burjuvazi» olmadığına böyle sık sık dikkat çekmesinin sebebi, Troçkistlerdir. Çünkü o zaman da Troçkistler, millî burjuvazi ile komprador burjuvazi arasındaki ayrımı kaldırarak Stalin'i çürütmeye çalışıyorlardı. Stalin, millî burjuvazinin parantez içinde «komprador olmadığını» belirttikten sonra dip notu veriyor ve «komprador burjuvazi» deyimini şöyle açıklıyordu:

«Kompradorlar - Sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde yerli ticaret burjuvazisinin bir kesiminden oluşan, yabancı sermaye ile yerli pazar arasındaki aracılar...» (6)

Görüldüğü gibi Stalin «millî burjuvazi» derken, «komprador burjuvaziyi» kastetmiyor, burjuvazinin emperyalist sermayeye aracılık yapmayan, yani komprador olmayan **«millî»** kesimini ifade ediyor. Stalin, o zaman Troçki ve hempalarının tezlerini çürütmek için bu ayırımı yapmaya özellikle dikkat gösteriyor.

Troçki'nin izinden yürüyen tasfiyeciler, 45 yıl sonra Stalin'in yazdıklarını kendi «ustaları» Troçkiye göre düzeltiyorlar. Troçkist-tasfiyeciler şöyle diyor:

«'Üst tabaka', İttihat ve Terakki içinde palazlanmış olan, önce Alman emperyalizmine uşaklık eden, Birinci Dünya Savaşında Alman emperyalizminin yenilgisinden sonra da, İngiliz-Fransız emperyalizmine yaklaşan Türk Komprador burjuvazisinin ta kendisidir.» (Genel Eleştiri)

Troçkistler, görüldüğü gibi Stalin'in «üst tabaka» teriminin yerine «komprador burjuvazi» terimini koyuyorlar. Sonra bu «komprador burjuvazize» Millî Kurtuluş Savaşının önderliğini hediye ediyorlar. Bu arada «millî ticaret burjuvazisi» terimi el çabukluğuyla ortadan kaldırılıyor. Troçkistler, tek bir cümleyi açıklarken dahi, dünyanın tahrifatını yapıyor. Çünkü Stalin'in kendilerine alet etmeye çalıştıkları bu cümlesi, onların inkârcı görüşlerini tek başına yerle bir etmeye yetiyor da artıyor bile.

KURTULUŞ SAVAŞINA MİLLÎ BURJUVAZİ ÖNDERLİK ETTİ

Troçkistler, komprador burjuvaziye «devrim» yaptırıyorlar. Oysa komprador burjuvazi, karşı-devrimci bir sınıftır ve yapsa yapsa **karşı-devrim** yapabilir. Nitekim İngiliz-Fransız işbirlikçilerinin Kurtuluş Savaşı sırasındaki tutumu budur. Özellikle İngiliz emperyalistlerinin işbirlikçisi olan İstanbul'daki padişah hükümeti, Kuvvayi İnzibatiye örgütünü kurarak ve Anzavur gibi gericileri isyan ettirerek Kurtuluş Savaşını bastırmaya çalışmıştı. İstanbul hükümetine hakim olan Damat Feritlerin Hürriyet ve İtilâf Fırkası, eskiden beri İngiliz emperyalistlerinin işbirlikçisidir.

«Türk komprador burjuvazisi», Troçkistlerin iddia ettiklerinin tersine, hiç bir zaman yekpare olmamıştır. Komprador burjuvazi içinde özellikle Alman ve İngiliz işbirlikçileri arasında şiddetli bir mücadele süregelmiştir. Nitekim, İngiliz işbirlikçileri, Alman işbirlikçisi İttihatçı kompradorların yıkılması ile iktidara gelmiştir. İngiliz kompradorları, o tarihte Troçkistlerin iddia ettiği gibi Ankara hükümetinin başında değil, İstanbul'da bulunuyorlardı. Eski Alman işbirlikçisi Enver Paşa ise, bütün çabalarına rağmen, Anadolu'daki millî kuvvetleri hakimiyeti altına alamamıştır. Gerek Sovyetler Birliği ve doğu halkları, gerekse Anadolu hükümeti, İttihatçı kompradorlara karşı mücadele etmiş ve onların maskesini indirmiştir. İttihatçı Enver Paşa, İngilizlerin desteğiyle Türkistan'da Bolşeviklere karşı ayaklanma örgütlemeye çalışırken, Anadolu hükümeti, Sovyetler'in dostu olarak emperyalistlere karşı savaşıyordu.

Kurtuluş Savaşını yöneten millî burjuvazi, Müdafaa-i Hukuk Teşkilâtında örgütlenmişti. Bu teşkilât, İttihat ve Terakkinin kompradorlaşan yöneticileri ile çatışan Anadolu teşkilâtının devamıdır, yoksa İttihatçı komprador elebaşılarının devamı değildir. 1908 demokratik devriminden sonra, İttihat ve Terakki yöneticileri, kısa zamanda komprador burjuvazi arasına karışmış ve içinden çıktıkları millî burjuvaziyi de baskı altına almışlardı. (7).

Kurtuluş Savaşında genç kızlar, kadınlar, nineler kendi elleriyle cephane yapıyorlar.

KEMALİST DEVRİMİN NİTELİĞİ

Stalin

Stalin, SBKP Merkez Komitesi ve Merkez Kontrol Komisyonunun ortak toplantısında, 11 Ağustos 1927 günü yaptığı konuşmada Troçki-Zinovyev muhalefet grubunu eleştiriyordu. Tartışma konularından biri de Çin devrimine karşı tutumdu. Stalin, Komintern'in II. Kongresi kararlarını hatırlatarak, sömürgelerde devrimin ilk adımının yabancı hakimiyetini yıkmak olduğunu belirtti. Stalin devamla, Çin devriminin bu ilk adımı tamamlayarak, ikinci aşamaya yani toprak devrimine geçtiğini belirtiyor ve Çin devrimi ile karşılaştırarak Kemalist devrimi şöyle açıklıyordu :

«Kemalist devrim, gelişmesinin ikinci aşamasına, toprak devrimi aşamasına geçmeye teşebbüs dahi etmeksizin, 'ilk adımda', gelişmesinin birinci aşamasında, yani burjuva kurtuluş hareketi aşamasında kaldı.

«... Çin'de Kanton ve Türkiye'de Ankara, emperyalizme karşı savaş yürütürken, onlara yardım etmemiz doğru değil miydi? Elbette doğruydu. Böyle hareket etmekle doğru yaptık ve o zaman Lenin'in adımlarını izledik. Çünkü Kanton ve Ankara'nın mücadelesi, emperyalizmin güçlerini parçaladı, emperyalizmi zayıflattı ve tecrit etti ve böylece dünya devrim ordusunun gelişmesini, SSCB'nin gelişmesini kolaylaştırdı. Bugünkü muhalefet önderlerinin, o zaman bizimle beraber hem Kanton, hem Ankara'yı destekledikleri ve onlara belli yardımda bulundukları doğru mudur? Evet doğrudur. Eğer şüphe eden varsa araştırsın.»

Stalin, **Muhalefet Üzerine**, «Uluslararası Durum ve SSCB'nin Savunması», 11 Ağustos 1927

KOMPRADOR BURJUVAZİ KURTULUŞ SAVAŞININ DÜŞMANIYDI

Komprador burjuvazi, Troçkistlerin iddia ettiği gibi Millî Kurtuluş Savaşının önderi değil, düşmanıydı. Şnurof, «Türkiye Proletaryası» adlı kitabında bu düşmanlığı ve sebeplerini etraflı olarak açıklamaktadır. Kurtuluş Savaşını yönetenlerin komprador burjuvaziye düşmanlığını, o yıllarda Komünist Enternasyonal'in İcra Komitesi Başkanı olan Pavloviç şu sözlerle ifade ediyordu:

«Son 15 yıl içinde ortaya çıkan, özellikle savaş süresince gelişen ve böylece gerek Avrupa, gerekse Rum ve Ermeni rekabetine son veren orta ve küçük Türk ticaret burjuvazisi, elde ettiği ekonomik üstünlüğü, Türkiye'nin parçalanmasıyla uluslararası kapital karşısında kaybedeceğini ve yerini, uluslararası ticaretin temsilcileri olan Rum, Ermeni ve levantenlere bırakmak zorunda kalacağını çok iyi biliyordu.

«Burjuvazi açısından Türk bağımsızlık savaşı, ay-

Millî burjuvazi önderliğinde anti-emperyalist devrim

«Elimizde kalan bir parça toprakla bir dilim ekmeği, bu zalim yağmacı Avrupa ve Amerikan emperyalistlerine kaptırmamak, bu gözü doymaz, emperyalist ve arlanmaz Yunan istilacılarına karşı mücadelede sonuna kadar direnmek kutsal görevimizdir. İstilacılara kuyruk olup memleket ve halkımızı kulluğa düşürmeye çalışan İstanbul hükümetine karşı başkaldıran ve Rusya İşçi ve Köylü Şuralar Cumhuriyeti ile kolkola giden Anadolu İhtilalcileri Hükümetine her türlü yardımı yapmak, birinci işimizdir.»
MUSTAFA SUPHİ

nı zamanda kendi varlığını sürdürebilme savaşıydı, ve bu sınıf itilâf devletlerince desteklenen büyük Türk burjuvazisinin en azılı düşmanıydı.» (8)

Komünist Enternasyonal Dergisinde yayınlanan ve Enternasyonal'in resmî görüşünü yansıtan bu paragraf şu gerçekleri açıkça ortaya koymaktadır:

1. İstiklâl Savaşına önderlik eden sınıf, orta ve küçük Türk ticaret burjuvazisidir.
2. Orta burjuvazi veya başka bir deyişle millî burjuvazi, İtilâf devletlerinin, yani İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin desteklediği büyük Türk burjuvazisinin amansız düşmanıydı.

Troçkist-revizyonistler ise, yazdıkları «Genel Eleştiri»de Kurtuluş Savaşının önderliğine ve Mustafa Kemal'e başından itibaren «İngiliz-Fransız işbirlikçisi» damgasını vuruyorlar. Bu damgayı yapıştırmadan bir sayfa önce ise, Şnurof'tan şu alıntıyı yapıyorlar:

«...Kemalist devrim adıyla tanınan devrim, İngiliz-Fransız emperyalizmine karşı yapılmıştır.» (Şnurof)

Troçkist-revizyonist kırmalarına göre, «İngiliz-Fransız işbirlikçileri», İngiliz-Fransız emperyalizmine karşı devrim yapmış oluyor! Saçmalamanın zirvesinde dolaşmaktadırlar. Sayfalar dolusu tahrifat yaparak, Mustafa Kemal'in ta başından beri komprador burjuvazinin adamı olduğunu ispatlama çabası, bizzat kendi naklettikleri alıntılarda çürümektedir.

Yalnız Marksist-Leninistler değil, bütün dünya, Kurtuluş Savaşımızın İngiliz-Fransız emperyalizmine karşı verildiğini görmüş, yaşamış ve söylemiştir. Acı olan, bugün tartışmanın bu kadar ilkel bir düzeyde cereyan etmesidir. Kurtuluş Savaşını kanı ve canı pahasına veren halkımızın içinden, bu savaşın «anti-emperyalist» olmadığını ileri sürenler çıkabilmektedir ve biz onlara halkımızın emperyalizme karşı savaştığını, başka ülkelerin büyük devrimcilerinden alıntılar yaparak anlatmaya çalışıyoruz. Demek ki, aradan geçen elli yıl içinde emperyalizmin, Millî Kurtuluş Savaşımızın anti-emperyalist niteliğini genç dimağlardan silmek ve ateşi küllendirmek için yaptığı propagandalar boşa gitmemiştir. Hatta bu propagandalar, bazen en hızlı «solcu» kisvesi altında bile ortaya çıkabilmektedir.

«Kurultay, Doğu halklarını ezen ve sömüren ve dünya emekçilerini kölelik altında tutan dünya emperyalizmine, en başta da İngiliz ve Fransız emperyalist haydutlarına karşı mücadele eden bütün Türk savaşçılarına duyduğu yakınlığı ifade eder. Komünist Enternasyonal'in İkinci Kongresi gibi Şark Miletleri Birinci Kurultayı da, Doğunun ezilen halklarını yabancı emperyalizmin boyunduruğundan kurtarmaya çalışan millî devrimci hareketleri desteklediğini bildirir.»
Baku Şark Miletleri Kurultayı

Kemalist devrim konusundaki yazı serimize gelecek sayımızda devam edeceğiz.

DİPNOTLARI :

1) **Lenin**, «Moskova İşçi ve Köylü Temsilcilerinin Bir Genel Toplantısında Konuşma», 28 Şubat 1921, Doğuda Ulusal Kurtuluş Savaşları, s. 374.
2) **Aralov**, Türkiye Anıları.
3) **Stalin**, «Sun Yat Sen Üniversitesi Öğrencileriyle Bir Görüşme», Toplu Eserler (Almanca) cilt 9, s. 222.
4) **Stalin**, Toplu Eserler, cilt 9, s. 213.
5) **Stalin**, Toplu Eserler, cilt 9, s. 193.
6) **Stalin**, Toplu Eserler, cilt 9, s. 321.
7) Bu konuda etraflı açıklama için bakınız: **Şefik Hüsnü**, «Türkiye Burjuvazisinin Aile Kavgaları», Türkiye'de Sınıflar, s. 242 vd.
8) **Pavloviç**, «Türkiye'de Komünist Hareket», Komünist Enternasyonal Dergisi, 1921, yıl 2, s. 270'den naklen **Steinhaus**, Atatürk Devriminin Sosyolojisi, s. 200 vd.

«Geçen iki hafta içinde Anadolu, fetihler peşinde koşturulan Yunan ordularından temizlendi. Türk köylüsü ve yoksul halkı —dünya kapitalist soyguncularına bilmeyerek alet olan Yunan emekçilerinin oluşturduğu— saldırgan orduları kovmak için tarihte eşi az görülen bir kahramanlık ve yiğitlikle savaştı.»
ŞEFİK HÜSNÜ

Halkımız, 1919-1922 yıllarında emperyalizme karşı kahramanca savaşarak Millî Kurtuluş zaferini kanıyla ve canıyla kazandı. Halkımız Kurtuluş Savaşında, ilk proletarya devleti olan Sovyetler Birliği'nden büyük destek gördü. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının ilk kurtuluş mücadelesini veren Türkiye halkları, Asya'nın bütün ezilen halklarının yardımını ve sevgisini kazandı. Onlara cesaret ve umut verdi.

Yurdumuzun kurtuluşu ve hürriyet uğruna uzun ve kanlı bir savaşta hiç bir fedakârlıktan çekinmeyen Türkiye'nin yiğit işçi ve köylüleri, teşkilâtsız oldukları için millî ihtilâlin önderliğini ele geçiremediler ve devrimi sonuna kadar ilerletemediler.

Kurtuluş Savaşının burjuva önderliği, «işçi ve köylülerin omuzları üzerine kurduğu tak-ı zaferleri geçerek tahtına sağlamca yerleşmek imkânı bulur bulmaz» işçi ve köylüleri ezen bir diktatörlük kurdu.

Osmanlı sultanlığının ve komprador burjuvazisinin Millî Kurtuluş Savaşı ile yıkılmasından sonra, iktidarı ele geçiren yeni Türk burjuvazisi, büyümek ve zenginleşmek için (......) işçi ve köylüleri insafsızca sömürdü, feodal ağalarla ve emperyalizmle uzlaştı ve halkın nice fedakârlıklarla başardığı Kurtuluş Savaşımızın kazançlarını hovardaca harcadı.

Halkımız üzerindeki burjuva diktatörlüğü, yurdumuzu giderek emperyalist boyunduruğuna teslim etti. Feodal ağalarla ittifak kuran büyük burjuvazi, Kürt halkına karşı da millî baskı ve eritme politikası uyguladı.

Halkımız bütün bu acı tecrübelerden değerli bir ders çıkardı: Büyük Ekim Devriminden sonra açılan emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, proletaryanın önder olmadığı millî kurtuluş hareketleri kalıcı zaferler kazanamaz, halkı emperyalizmin ve toprak ağalığının boyunduruğundan kurtaramaz.

TİKP Davası - Belgeler (1), s. 19 - 20

Kurtuluş Savaşında çarpışan askerler

Çekoslovakya anketi cevaplarını yayınlamaya devam ediyoruz

ABD emperyalistlerinin kollarının kesildiği yerlere sosyal-emperyalistler uzanıyor

SORULAR :

1. Çekoslovakya'nın Rusya tarafından işgal edilmesi üzerinden 7 yıl geçti. Çekoslovakya hala Rus işgali altındadır. Siz, Rusya'nın Çekoslovakya'yı işgal etmesi olayı hakkında ne düşünüyorsunuz?

2. Rusya'nın bugün bütün dünyada yürüttüğü siyaseti nasıl karşılıyorsunuz? Sizce bu siyaset dünya halklarının zararına mıdır, değil midir?

3. Türkiye açısından Rusya'nın bir tehlike olduğunu söylemek gerekir mi? Yoksa bunun tersi mi söz konusudur?

HALKIN SESİ DERGİSİ SAHİBİ
İLKER SÜMERKAN

MANİSA'DAN A ERKAN: SOSYAL-EMPERYALİSTLERİN BAĞIMSIZLIK DÜŞMANI YÜZLERİ GÖRÜNÜYOR

1 — Rusya'nın Çekoslovakya'yı işgal etmesi Marksizm-Leninizme aykırıdır. Halklar kendi kaderlerini tayin hakkına sahiptirler. Hiç bir dış müdahale olmadan kendi sorunlarını kendileri çözerler. Rusya Çekoslovakya işgali ile sosyal-faşist yüzünü açığa çıkarmıştır. Rusya bu saldırısı ile şimdiye kadarki saldırgan şoven siyasetin doruğuna yükselmiştir. Bu, dünya halklarının bağımsızlıklarına ve özgürlüklerine karşı büyük bir saldırının başlangıcıdır. Böylece Yeni Çarlar büyük Rus imparatorluğu kurma peşindedirler. Yeni Çarlar işgale «sosyalizmi getirme» süsü vermişlerdir. Onlara göre Çekoslovak halkı sosyalizmi, Rus generallerinin çizmesi altında kuracaklar.

2. Bugün Yeni Çarlar dünyayı öbür emperyalistle paylaşma gayreti içindeler. Amerikan emperyalistlerinin çekildikleri yerleri doldurmak istemektedirler. Yeni Çarlar gerektiğinde Amerikan emperyalistleriyle kolkola Çin'e ve diğer sosyalist ve bağımsız ülkelere saldırıyorlar. Halkların bağımsızlık mücadelelerinin karşısında duran en büyük karşı-devrimci güç Rus-Amerikan ittifakıdır. Rusya halkların bağımsızlığını tehdit eden iki güçten biridir.

3. Türkiye açısından Rusya'nın büyük bir tehlike olduğunu söylemek gerekir. Çünkü revizyonist Yeni Çarlar Türkiye'yi kendi kucaklarına almak istiyorlar. 10 milyar liralık Sovyet kredisi yardım değil, Türkiye'yi kendine bağımlı kılmak içindir. İşçisiyle köylüsüyle tüm halkımız meydanlarda «Ne Amerika Ne Rusya» sloganını haykıralım. Faşistlere ve revizyonistlere karşı aktif bir mücadele yapalım. Yurdumuzu emperyalist ve sosyal-emperyalistlerden kurtaralım.

GAZİANTEP'TEN BİR LİSE ÖĞRENCİSİ: ABD EMPERYALİSTLERİNİN KOLLARININ KESİLDİĞİ YERLERE SOSYAL-EMPERYALİSTLER UZANIYOR

1. Rusya'nın Çekoslovakya'yı işgal etmesi ulusların kaderlerini tayin hakkını çiğnediğini ve sosyal-emperyalist bir ülke olduğunu gösterir. Rusya'nın Yeni Çarları Çekoslovakya'da karşı-devrimi bahane ederek, toprak ilhakına giriştiler. Lenin şöyle diyor: «Biz Alman sosyal-demokratlarının Kautskyci görüşüne karşı mücadele ederiz. Ama oranın içişlerine karışamayız, buna hakkımız yoktur.» Ve Stalin'in bir sözünü açıklayalım: «Devrimi emekçi halklar yapar. Halk isterse devrim olur.»

2. Rusya'nın bugün dünyada yürüttüğü siyaseti hegemonyacı ve sömürüye doymak bilmeyen bir şey olarak belirtirim. Amerikan emperyalizminin kollarının kesildiği yerlere Sovyet burjuvazisinin temsilcisi olan Brejnev kliği kolunu uzatmaktadır. Son olarak Hindistan örneğini ele alabiliriz. Burada yüzlerce binlerce devrimci, yurtsever tutuklanırken, Sovyet işbirlikçisi «Komünist» Partisi'ne dokunulmuyor.

3. Türkiye açısından bakarsak, tehdit çanlarının çalındığını görürüz. En güzel örneği faşist MC hükümetine 10 milyarlık yardımdır. Bu yardım Türkiye halklarına yapılmış bir yardım değil, Türkiye burjuvazisine yapılmış bir yardımdır. TSİP ve TİP revizyonistleri bu yardımı haklı görüyorlar ve bunu «sosyalist» devletlerin gerici kampı bölmesi olarak halka yutturmaya çalışıyorlar.

LİSE ÖĞRENCİSİ M. TULPAR: HALKIMIZ UZUN BİR TOPYEKUN SAVAŞA HAZIRLANMALIDIR

1. Sovyetler Birliği'nin Çekoslovakya işgaline gerekçe olarak öne sürdüğü «sınırlı egemenlik» teorisi tamamen safsatadır. Hiç bir ülkenin başka ülkenin içişlerine karışmaya hakkı yoktur. Sosyalist ülkeler arasındaki ilişkiler eşit ilişkilerdir. Sovyetler Birliği'nin Çekoslovakya'yı işgali onun emperyalist emellerinin bir uygulamasıdır.

2. Sovyetler Birliği'nin bugün bütün dünyada yürütmekte olduğu siyaset emperyalist bir siyasettir. Bu siyaset dünya halklarının zararınadır. Bu zarar iki yönlüdür. Birincisi, Sovyetler Birliği'nin dünyanın çeşitli yerlerinde bulundurduğu üsler, tesisler ve savaş gemileri ile dünya güvenliğini tehlikeye sokması ve bu alanda Amerikan emperyalistleriyle yarışa girmesi, Avrupa ülkelerini tehdit etmesi, sosyalist maskesi takarak geri kalmış ülkeleri ekonomik alanda sömürmesi, çeşitli memleketlerde iç karışıklıklar çıkartması. Örnek olarak Angola'yı, Portekiz'i gösterebiliriz.

İkincisi ise, bütün dünyada gelişmekte olan sosyalist hareketlere ve devrimlere zarar vermesi. Dünyanın her yerinde emperyalistlerin işbirlikçileri ve faşistler Sovyetler Birliği'ni örnek göstererek sosyalizmi kötülüyorlar. Özellikle yurdumuzda bunun örneklerini görebiliriz.

3. Türkiye açısından Sovyetler Birliği elbette bir tehlikedir. Rusya ile ABD sürtüşmesinden doğacak bir 3. Dünya Savaşı tehlikesi vardır. Böyle bir savaşta, Rusya ilk önce Türkiye'ye saldıracaktır. Bu tehlike NATO'ya bağlı olmamız, yurdumuzda ABD üslerinin bulunması nedeniyle daha da artmaktadır. Derhal NATO'dan çıkmalı yurdumuzdaki Amerikan üsleri kaldırılmalı, komşu Balkan ve Orta Doğu ülkeleriyle, Üçüncü Dünya ülkeleriyle dayanışma içine girilmelidir. Halkımız uzun bir topyekun savaşa hazırlanmalıdır.

İSTANBUL

İstanbul'da Çekoslovakya'nın işgalini protesto etmek için Brejnev'in kuklasını yakan devrimci gençler. Küçük kare içinde Brejnev'in yakılan kuklası görülüyor.

İstanbul'da Rus Konsolosluğu önünde gösteri

Sovyet sosyal - emperyalistlerin Çekoslovakya'yı işgallerinin yedinci yılında 20 Ağustos günü, İstanbul'da devrimci gençler, Sovyetler Birliği Konsolosluğunun önünde gösteri yaptılar. Devrimci gençler, sosyal - emperyalistleri protesto ettiler ve modern revizyonistlerin elebaşısı Brejnev'in kuklasını yaktılar.

Çevrede toplanan halk, «İşgale Nihayet, Çeklere Hürriyet», «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye», «Ne Nato Ne Varşova, Bloksuz Türkiye» diye bağıran gençleri destekledi. Devrimci gençler, üzerinde Sovyet - Amerikan ortak uzay uçuşunun resimleri bulunan camekanın üzerine «Kahrolsun İki Süper Devlet» yazdılar. Konsolosluğun kapısının önüne ise, «Kahrolsun Yeni Çarlar» yazıldı.

Gösteri sırasında bir devrimci genç bildiri okudu. Daha sonra halka da dağıtılan bildiride şöyle denilmektedir :

«Kruşçev ve Brejnev dönekleri, Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetler Birliği'ni, emperyalist Rusya haline getirdiler. Hitler tipinde saldırgan bir faşist diktatörlük kurdular. ABD emperyalistleri ile birlikte dünyayı paylaşma yarışına çıktılar. İki süper devlet arasındaki paylaşma yarışı dünyayı bir savaşa sürüklüyor. Çekoslovakya halkı mutlaka bağımsızlığını kazanacak, esaret zincirini kıracaktır. Ne Amerikan Ne Rus Tankları, Yaşasın Dünyanın Özgür Halkları!»

BLOKSUZ ÜLKELER DIŞİŞLERİ BAKANLARININ PERU BAŞKENTİ LİMA'DAKİ TOPLANTILARI BAŞLARKEN:

Üçüncü Dünya ülkeleri iki süper devlete karşı mücadele ediyor

Bloksuz ülkelerin meydana getirdiği «77'ler Grubu»nun Dışişleri Bakanları düzeyindeki toplantısı, 25 Ağustosta Peru'nun başkenti Lima'da başlıyor. Bu toplantı, Üçüncü Dünya ülkelerinin, başta iki süper devlet olmak üzere emperyalizme, hegemonyacılığa, eski ve yeni sömürgeciliğe ve ırkçılığa karşı mücadelesinin büyük boyutlara ulaştığı bir sırada yapılıyor.

ASKERİ PAKTLARA, YABANCI ÜS VE ASKERLERE HAYIR!

ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi, Üçüncü Dünya ülkelerinin mutlaka bir koruyucuya muhtaç olduğunu iddia ediyorlar.

Her iki süper devlet, «barış» ve «silâhsızlanma» maskesi altında bütün ülkelere üs ve askerlerini, yaymaya çalışıyorlar.

Bu durumda, «77'ler Grubu»nun sırf varlığı bile, iki süper devletin hegemonyacılığına indirilmiş bir darbedir. Çünkü «77'ler Grubu», iki süper devletin saldırgan ve hegemonyacı paktlarına girmeyi reddeden ülkelerden oluşuyor. Bu ülkelerin bloksuzluk siyaseti, ABD ve Sovyet emperyalistlerinin hegemonya planlarını tecrit ediyor. Bloksuz ülkeler, kendi topraklarında tek bir yabancı asker veya üs bulunmasına izin vermiyorlar. Yeni bağımsızlıklarına kavuşan Kamboçya ve Güney Vietnam gibi ülkeler, Bloksuzlar Grubuna katılıyorlar. Üçüncü Dünyanın bir parçası olan Çin, Arnavutluk, Kuzey Vietnam ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti gibi sosyalist ülkeler de bloksuzlar grubunda yer alıyor ve onların mücadelesini sonuna kadar destekliyorlar.

BÜTÜN ULUSLARARASI KONFERANSLARDA ORTAK TUTUM

Bugün, emperyalist süper devletlerin uluslararası meseleleri kendi aralarında kararlaştırdıkları ve dünya halklarına zorla kabul ettirdikleri dönem gittikçe geride kalıyor. Çeşitli uluslararası konferanslarda «77'ler Grubu», birlik ve dayanışma içinde hareket ederek iki süper devletin oyunlarını bozuyor ve onların aleyhine kararlar alıyor.

Çan Kay-şek kliğinin Birleşmiş Milletlerden atılması ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin bu kuruluşta haklı yerini alması, Üçüncü Dünya ülkelerinin mücadelesiyle gerçekleşmişti. O günden bu yana, «77'ler Grubu»nun insiyatifiyle ilkönce Güney Afrika ırkçı rejimi tecrit edildi ve Birleşmiş Milletlerden atıldı. Şimdi de İsrail saldırganları tecrit ediliyor.

Cezayir'de 1973'te yapılan Bloksuz Ülkeler Dördüncü Zirve Konferansında ise Sovyetler, ağır bir yenilgiye uğradılar. Emperyalizmi ve hegemonyacılığı şiddetle mahkûm eden bu konferans, «yoksul ülkelerin zengin ülkelere karşı mücadele ettiğini» bildirdi. Bu sözleri nedense kendi üzerlerine alan Sovyet sosyal - emperyalistleri, Konferansa tehdit yollu bir mektup yollayarak bu kararı değiştirmek için kaba baskılara giriştiler. Konferans bu müdahaleyi reddetti. Konferansta söz alan Sihanuk, Sovyet sosyal - emperyalistlerinin hain Lon Nol kliği ile işbirliğini gözler önüne serdi ve Konferans, bütün dünya ülkelerini Sihanuk hükümetini tanımaya çağıran bir kararı kabul etti. 1974 ve 1975 yıllarında Birleşmiş Milletlerde Kıbrıs meselesi görüşülürken, Sovyetler, mutlaka kendilerinin de katılacağı bir uluslararası konferansın bu meseleyi halletmesini önerdiler. Bu süper devletin her işe burnunu sokmak isteyen tutumu, çeşitli meselelerde olduğu gibi Kıbrıs konusunda da, bloksuz ülkelerin direnmesiyle reddedildi.

MİLLİ EKONOMİLERİNİ GÜÇLENDİRME MÜCADELESİ

Zengin hammadde kaynaklarına sahip olan geri ülkeler, kendi aralarında birleşiyor ve emperyalistlerin, hammadde ve tarım ürünleri ucuza almak, sanayi ürünlerini pahalıya satmak yoluyla sömürmelerine son veriyorlar. Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütünün mücadelesi, emperyalist dünyanın buhranını derinleştiriyor ve ABD ile Avrupa arasındaki çelişmeleri keskinleştiriyor. Cıva, demir, boksit, alüminyum, et, yağ, şeker, kahve, muz üreten ve ihraç eden ülkeler de teşkilâtlanıyorlar. Ulaşım, enerji, dış ticaret, madenler, banka ve sigorta faaliyetleri gibi kilit sektörlerdeki emperyalist sermayenin millileştirilmesi, yeni-sömürgeciliği gitgide geriletiyor, iki süper devlete karşı dünya halklarının birliğini güçlendiriyor.

Tamamen Üçüncü Dünya ülkelerinin insiyatifiyle yapılan Birleşmiş Milletler Hammadde ve Kalkınma Konferansı gibi toplantılarda, yeni ve adil bir iktisadî ilişkiler sisteminin kurulmasına hizmet eden kararlar alınıyor.

DENİZ HUKUKU VE ULUSLARARASI KADINLAR YILI

1970'ten bu yana yapılan çeşitli deniz hukuku konferanslarında, Üçüncü Dünya ülkeleri, karasularının 200 deniz miline çıkarılması; boğazlardan geçiş hakkının kesinlikle kıyı ülkelerinin egemenliğinde olması; deniz dibi kaynaklarının ortak uluslararası kuruluşlar aracılığıyla adil bir şekilde değerlendirilmesi üzerinde ısrar ediyorlar. Sadece ABD ve Sovyetler, balıkçılık filolarını ve diğer gemilerini bütün ülkelerin deniz kaynaklarını yağmalamada kullandıkları için, karasularının 6 veya 12 deniz miliyle sınırlı kalmasını istiyorlar. Sadece, iki süper devlet, savaş gemilerini bütün dünya denizlerine yaydıkları ve emperyalist «okyanus hakimiyeti» peşinde koştukları için, bütün boğazlardan serbest geçiş talep ediyorlar.

Daha geçenlerde, uluslararası kadınlar yılı dolayısıyla Meksika'da yapılan Dünya Konferansında, Amerikan baştemsilcisi çıkıp konferansın siyaset dışı kalmasını, ve kadınların meselelerini sadece «kadın cinsi olarak» ele almasını istedi. Daha sonra Sovyetler Birliği, «dünyada barış ve yumuşamanın hakim olduğu» fikrini kabul ettirmeye çalıştı. Üçüncü Dünya kadınlarının militan tepkisiyle karşılaşınca, «77'ler Grubu»nun karar tasarısının hazırlanmasına kendilerinin de dahil edilmesini istediler. Bütün bu öneri ve manevraler reddedildi. «77'ler Grubu»nun karar tasarısı aynen kabul edildi.

Bütün bu olgular, günümüzde iki süper devletin başını çektiği emperyalizmi yıkan esas gücün, Üçüncü Dünya olduğunu gösteriyor.

OKUYUCU MEKTUBU

SOVYET UZMANLARI YERLİ PATRONLARLA ELELE BİZE BASKI YAPIYORLAR

Demir Çelik inşaatlarında çalışan bir işçi olarak, gördüklerimi yazıyorum:

Sosyal-emperyalistlerin Türkiye'ye yaptıkları sözde «yardım» aslında Türkiye'yi tahakkümleri altına almak için bir araçtır.

İskenderun'da Demir Çelik inşaatlarında kullanılan malzemenin yüzde yüzü Sovyet malıdır. Nasıl askerdeyken her şeyin üzerinde USA yazısını gördüysek, burada da her şeyin üzerinde USSR veya CCCP yazısını görüyoruz. Bu inşaatlarda civatadan tuğlaya kadar her şey Sovyet malıdır. Sovyet uzmanları Türk malı kullanılmasına kolay kolay izin vermezler. Böylece Türkiye ekonomisinin ilerlemesini önlerler. Türk malı malzemeler; çimento, elektrik ampulü gibi sıradan şeyler. Sovyet imali malzemelerin hepsi tüketim esasına dayanılarak yapılmıştır. Benim monte ettiğim elektrik lâmbaları daha takarken kırılıyorlar. Diğer malzemeler de aynı şekilde çürük şeyler.

Buradaki Sovyet uzmanların, mühendislerin tavırlarına ve bizimle olan ilişkilerine gelince; bu adamlar her şeyden önce üretimden kopuk, burjuva eğilimleri ağır basan kimselerdir. Biz işçilerin yanına hiç yaklaşmazlar. Hep patronlarla konuşurlar. Her türlü haksızlığa, iş cinayetlerine göz yumarlar. Buranın tüm yetkileri Sovyet uzmanlarının elindedir. Onlar ne derse o olur. İsteseler buradaki haksızlıkları önleyebilirler. Getirecekleri tedbirlerle iş cinayetlerini önleyebilirler. Ama onların umurunda mı, işçiler ölmüş, işçinin ayağı kırılmış!

Bir seferinde Sovyet uzmanı başımızda olduğu halde çalışırken, bir işçi arkadaşın eline beton parçası düştü, eli ezildi kanamaya başladı. Arkadaş, Sovyet uzmanına elini göstererek bir şeyler yapmasını, ilâç getirmesini istedi. Sovyet uzmanı öğrendiği az buçuk Türkçe ile: «Çalışmaya devam, ne oldu sanki, kanayacak tabii. Olacak o kadar, önemli değil, devam et» diyerek ne biçim bir halk düşmanı, insanlıktan ne kadar uzak olduğunu gösterdi.

Buradaki Sovyet uzmanlarının hepsi en güzel, en rahat yerlerde lüks içinde yaşarlar. Hepsi emir vermeyi seven, fakat kendileri katiyen çalışmayan kimselerdir.

Sosyal-faşistlerin tahakkümü bütün dünya halklarının mücadelesiyle mutlaka yıkılacaktır.

Yaşasın halkımızın ve dünya halklarının iki süper devlete karşı mücadelesi.

Mehmet Kara — İSKENDERUN

Vietnam bloksuz ülkeler grubuna katılmayı resmen istedi

CEZAYİR — Kuzey Vietnam, bloksuz ülkeler grubuna katılmayı önceki gün resmen istemiştir.

Kuzey Vietnam Başbakanı Fam Van Dong, Cezayir Devlet Başkanı ve bloksuz ülkeler grubu dördüncü konferansı başkanı Huari Bumedyen'e bir mesaj göndererek, ülkesinin askeri ittifaka katılmama ve hiçbir ülkeye Kuzey Vietnam toprakları üzerinde askeri üs kurma izni vermeme taahhüdüne her zaman bağlı kaldığını bildirmiştir.

Kuzey Vietnam, 1954 Cenevre Anlaşmalarında ve 1973 yılında imzalanan Paris Anlaşmasında hiçbir askeri ittifaka katılmamayı ve hiçbir ülkeye topraklarında askeri üs kurma izni vermemeyi taahhüt etmişti.

Kuzey Vietnam Başbakanı mesajının sonunda şöyle demiştir:

«Vietnam Demokratik Cumhuriyeti, bloksuz ülkelerle dayanışmasını, dostluk bağlarını ve işbirliğini daha da geliştirmek istemektedir. Ülkem, bloksuzlar hareketi statüsüne göre, üye sıfatıyla üzerine düşecek sorumlulukları yerine getirmeğe hazırdır»

(a.a.)

Cumhuriyet, 21 Temmuz 1975

ULUSLARIN KADERİNİ KİM TAYİN EDECEK? KENDİLERİ Mİ, YOKSA YENİ ÇAĞLAR MI?

TSİP revizyonistleri, Kıbrıs halkının kendi kaderini tayin hakkını hiçe saydıklarını açıkça ilan etmiye devam ediyorlar. TSİP Çankaya İlçesi Kongresi kararının 5. maddesinde şöyle deniyor:

«Kıbrıs sorunu, sosyalist ülkeler başta olmak üzere emperyalizmden tamamen bağımsızlaşmış ülkelerin ağırlığındaki bir uluslararası konferansta ele alınmalı...» (Kitle, sayı 69)

Yani Kıbrıs'ın kaderini bizzat Kıbrıs halkı değil, sosyal-emperyalistlerin ağırlığındaki bir uluslararası konferans tayin edecek! Bu «uluslararası konferans» önerisinden sonra milletlerin kendi kaderini tayin hakkından söz etmek, adi bir sahtekarlık olmaktadır.

Revizyonist Yeni Çarlara kalırsa, her ülkenin kendisini yönetmesi ilkesini bir kenara atmak gerekiyor. Onlar, başka ülkelerin kaderlerine «konferanslar» aracılığıyla hükmetmek istiyorlar. TSİP revizyonistleri de emperyalist efendilerinin davulunu çalıyor. Bu vatan satıcıları, bir süre sonra Türkiye'nin de «konferans» kararlarıyla yönetilmesini isteyeceklerdir. Çünkü emperyalist yardakçıları için, ne milletlerin bağımsızlığı, ne de kendi kaderlerini serbestçe tayin etmeleri söz konusu değildir. Onlar, sosyal-emperyalistlerin tahakküm ve sömürüsünün gelişmesi için her ilkeyi ayaklar altına almaya kararlıdırlar.

Kıbrıs'ın kaderini tayin etme hakkı, yalnız ve yalnız Kıbrıs halkına aittir.

İki süper devlet! Kıbrıs'tan emperyalist ellerinizi çekin!

Kitle dergisinin son 70. sayısı ise, geçen yıl adaya asker çıkarmakla «emperyalizme en büyük tavizin verildiğini» yazıyor. Tabii kendilerinin bu çıkarmayı vargüçleriyle desteklediklerinden, sıkıyönetimi desteklediklerinden, işçilerden zorla ücret kesilmesini desteklediklerinden tek satır söz etmeksizin. Şarlatanlığın bu derecesi ancak revizyonist elebaşılarda bulunabilir.

SOVYET SOSYAL-EMPERYALİZMİ ÜÇÜNCÜ DÜNYAYI NASIL SÖMÜRÜYOR?

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Asya, Afrika ve Latin Amerika ile ilişkilerinde eşit olmayan mübadele önemli bir yer tutuyor. Bundan birkaç yıl önce, Sovyetler bir jipe karşılık 14 torba kahve ithal ediyorlardı. Şimdi bir jipe karşılık 43 torba kahve ithal ediyorlar. Aynı dönemde bir traktörün fiyatı, 9 balya pamuktan 25 balya pamuğa çıkmıştır. Arnavutluk'tan çıkan «Zerii Popullit» gazetesinin bildirdiğine göre, Sovyetler Birliği, son 10 yılda gelişmekte olan ülkelere 13 milyar dolardan fazla sermaye ihraç etmiştir. Bu sermaye sayesinde bin kadar iktisadi kuruluşa sızmıştır. Gene bu sermaye sayesinde aynı dönemde 19 milyar dolar değerinde hammadde temin etmiştir.

Mao Zedung ve Kamboçya Başbakanı Pen Nut el sıkışırken

Çin-Kamboçya Ortak Bildirisi
İKİ SÜPER DEVLETİ MAHKUM EDİYOR

Başbakan Pen Nut başkanlığında Çin'i ziyaret eden bir Kamboçya heyeti ile Çin hükümeti arasında yapılan görüşmelerden sonra, çok önemli bir ortak bildiri yayınlanmıştır. Pekin Radyosunun 19 Ağustos 1975 tarihinde yayınladığı Ortak Bildirinin önemli bölümlerini aşağıya alıyoruz :

«Çin tarafı, Kamboçya halkının millî kurtuluş savaşında kazandığı büyük zaferin son derece değerli olduğunu belirtir ve aynı zamanda, Kamboçya halkına en sıcak tebriklerini sunar. Kamboçya halkının zaferi, zayıf bir ulusun güçlü bir ulusu ve küçük bir ulusun büyük bir ulusu yenebileceğinin parlak bir örneğidir. Bu zafer, yalnız Üçüncü Dünya ve bütün dünya halklarının emperyalizme karşı birlik içinde savaşma davaşına önemli bir katkı olmakla kalmayıp, dünyadaki bütün ezilen milletlerle ezilen halkların devrimci mücadelesini de kuvvetle teşvik etmekte ve ilerletmektedir.

..Halen Kamboçya halkının devrim davası, artık yeni bir tarihî aşamaya girmiştir. Kamboçya halkı, **bağımsız, egemen, barışçı, tarafsız, bloksuz, demokratik ve toprak bütünlüğüne sahip bir Kamboçya** olmak yolunda gayretle mücadele etmektedir.

«Çin tarafı, savaşta çelikleşmiş olan cesur ve metin Kamboçya halkının, önündeki güçlükleri muhakkak yeneceği, yeni Kamboçya'yı savunmak ve kurmak yolundaki mücadelede durmadan daha büyük zaferler kazanarak ilerleyeceği inancındadır...»

KAMBOÇYA VE ÇİN HALKLARI ARASINDAKİ ENTERNASYONALİST BİRLİK

«Kamboçya tarafı, seçkin önderi Başkan Mao olan Çin Komünist Partisinin dirayetli ve doğru yönetimi altındaki Çin halkının sosyalist devrim ve sosyalist inşada durmadan kazandığı büyük zaferlerden sevinç duyar ve en sıcak tebriklerini belirtir. Halkın millî kurtuluş mücadelesini sosyal dava ile tamamlama mücadelesindeki Kamboçya halkı, Başkan Mao Zedung'un dirayetli önderliğindeki Çin Komünist Partisinin, Çin Hükümetinin ve kardeş Çin halkının enternasyonalist ilkelere göre verdikleri samimi yardımı almış bulunmaktadır. Kamboçya milleti ve halkı, Kamboçya Millî Birleşik Cephesi ve Kraliyet Millî Birlik Hükümeti, bu yüzden duydukları en derin şükranlarını belirtirler...»

ORTAK BİLDİRİ, SÜPER DEVLETLERİ MAHKÛM EDİYOR

Ortak Bildiride, tarafların bundan böyle sömürgeciliğe, emperyalizme ve hegemonyacılığa karşı ortak mücadelede daha sıkı birleşerek ve birbirlerini destekleyerek beraber ilerlemeye hazır oldukları kaydedilmektedir. Ortak Bildiride daha sonra şunlar açıklanmaktadır :

«Her iki taraf, şimdiki uluslararası durumun son derece elverişli olduğu görüşündedir. Dünyadaki devrimci halkların güçleri, hızla uyanmakta ve büyümektedir. **Ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş ve halklar devrim istiyorlar.** Tarihin bu önüne geçilmez akımı, emperyalizm ve hegemonyacılık temeli üzerine oturtulan eski düzene şiddetle vurarak, bütün çürümüş ve gerici güçlerin bozgununu ve çöküşünü hızlandırmıştır. Bütün dünya çalkantı ve huzursuzluk içindedir. Dünyadaki bütün temel çelişmeler daha da keskinleşmektedir. **Süper devletlerin dünya hegemonyası yolundaki mücadeleleri giderek şiddetlenmektedir. Yeni bir dünya savaşına yol açan etkenler artmaktadır. Buna karşı çeşitli ülkelerin halkları hazırlıklı olmalıdırlar.** Eğer emperyalizm yeni bir savaş çıkarmaya yeltenecek olursa, muhakkak ki kendi mahvını hızlandıracak ve dünya halklarının devriminin yeni bir zafere ulaşmasına yardımcı olacaktır. **İster savaş devrime yol açsın, ister devrim savaşı önlesin,** dünyanın geleceği son derece parlaktır...

«Her iki taraf, Üçüncü Dünya ülkelerinin yanında kararlılıkla yer alarak, onların millî bağımsızlıklarını kazanma ve koruma, devlet egemenliklerini savunma ve millî ekonomilerini geliştirme uğrundaki mücadelelerini olanca kuvvetleriyle destekleyeceklerini belirtmişlerdir.»

Mao Zedung Başbakan Yardımcısı Kiyö Sampan ile

BEŞ USTAYI OKU

REVİZYONİST ve TROÇKİST KİTAP ve FİKİRLERLE MÜCADELE ET!

SOSYAL-EMPERYALİST DİKTATÖRLÜĞÜN İDEOLOJİSİ

Son zamanlarda, «bilimsel eleştiri» yaftası altında Halk Çin'ine ve Lenin'in bayrağını devralan Mao Zedung'un kişiliğinde Marksizm-Leninizme saldıran kitaplar yayınlanıyor. Konuk Yayınları, «Mao'nun Teorik Görüşlerin Eleştirisi»; Bilim Yayınları, «Marksizm ve Maoizm»; Öncü Kitabevi ise «Marksizm-Leninizmin İdeolojik ve Politik Düşmanı: Maoizm» adlı kitapları yayınladılar. Her üç kitap da Sovyet propaganda kaynaklarından çevrilmiştir ve muhtevaları esas olarak aynıdır.

BESLEME YAYINEVLERİ SOSYAL-EMPERYALİZME HİZMET EDİYOR

Bu üç yayınevi, bu kitapları aynı hafta içinde yayınladılar. Bu bir tesadüf değildir. Şimdi «Kitle», «Yürüyüş», vb. gibi revizyonist dergiler, ülkemizin bağımsızlığına, dünya halklarına ve Marksizme yönelttikleri saldırılarda, bu kitaplarda yazılanları temel alıyorlar. Çünkü bu kitaplar, Kremlin'deki Yeni Çarların sosyal-emperyalist ideolojisini savunuyor. Bugün yurdumuzda sosyal-emperyalizmin uşakları, halkın mücadelesi sonucu ABD nüfuzunun zayıflamasından Sovyet nüfuzunu artırmak için yararlanmak istiyorlar. Onların ideolojik seferberliği, bu hedeflerinin gerçekleştirilmesine imkân verecek bir zemin yaratmayı amaçlıyor. Onlar bu kampanya ile, halkımızın geleceğini aydınlatan ışığı, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini karartmak istiyorlar. Çünkü bütün dünyada Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi, iki süper devletin hegemonya emellerinin karşısına dikilen halkların en güçlü silâhıdır.

Öncü Kitabevi, yayınladığı anti-komünist kitabın başına bir de önsöz koymuş. Burada, «bu sapmalar nerden kaynaklanıyor?» diye bir soru soruyor. Arkasından da kendilerine göre dört sebep sıralıyor. En sonuncu sebep olarak, noktaları yanyana dizip bir soru işareti koymuşlar: «..............?» Bu boşluğu biz dolduralım: Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin kaynağı, dünya halklarının ve Türkiye'nin ezilen ve yoksul halkının bağrıdır. Size gelince, yıllardır Marksizm-Leninizme «yabancı ideoloji» diye saldıran Amerikan işbirlikçilerinin haleflerisiniz. Tıpkı onlar gibi siz de besleme olduğunuz, yabancı emperyalist ideolojiyi savunduğunuz için, kendi tabiatınızı proletaryaya ve halka atfediyorsunuz. Halkımız, revizyonist dönekleri her geçen gün daha iyi tanıyor.

REVİZYONİSTLERİN AMACI: PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜ YIKMAK

Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un öğrettiği gibi, gerçek Marksizmi sahtesinden ayırdetmenin temel kıstası, proletarya diktatörlüğüne karşı tavırdır. Revizyonizm, proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü teorisini inkâr eder, proletarya diktatörlüğünü önlemeye ya da yıkmaya çalışır. Söz konusu kitaplar da, Marksist proletarya diktatörlüğü teorisinin inkârından başlayarak, her alanda, Kremlin'deki Yeni Çarların sosyal-faşist ve sosyal-emperyalist diktatörlüğünü savunmaktadırlar.

Birkaç örnek verelim. Revizyonistler, proletarya diktatörlüğünün temel unsuru olan devrimci şiddeti reddediyorlar ve onun yerine kendi vahşi karşı-devrimci şiddetlerini koyuyorlar. Onlara göre, «devrimin barışçı ve barışçı olmayan yolları sorunu, daha çok, işçi sınıfı partilerinin hümanist dünya görüşlerinin bir sonucudur.» (Konuk, s. 125) Gerici burjuvazi, işçi sınıfını ve emekçi halkı en vahşi şiddete başvurarak ezecek ve siz, işçi sınıfına «hümanizm» öğütleyeceksiniz! Şili'de, Endonezya'da, Brezilya'da, İspanya'da faşistlerin döktükleri kan dere olup akacak ve siz, işçi sınıfının, «hümanist dünya görüşü»ne göre bir yol tutmasını isteyeceksiniz! Lenin, Marksistlerin «zor kullanmayı reddettiklerini» söylemenin, Marksizmden «barışçı bir şey olarak söz etmenin», *ALÇAKLIK* olduğunu söylüyor. (Stasova'ya ve Diğer Yoldaşlara Mektup)

Söz konusu kitapların yazarlarına göre, 1871 Paris Komünü ve 1917 Ekim Devrimi, şiddete başvurulmadan gerçekleştirilmiş devrimlerdir: «Proleter devrimleri, ilk başta hemen hiç kan dökmeden gerçekleştirilmektedir.» (Konuk, s. 152). Onlara göre, Mao'nun iktidar namlunun ucundadır demesi, «Marksçılığın yozlaştırılmasıdır.» (Konuk, s. 117). Ya da, «bu tezin elbette ki doğru olan yanları da vardır ama, hiç de doğrunun tamamını kapsamaz.» (Konuk, s. 157) Revizyonistler, Marks ve Engels'in, devrimci şiddetin yeni toplumun ebesi olduğu şeklindeki sözlerini tekrarlamanın da, Marksizm-Leninizmi «tahrif etmek» olduğunu iddia ediyorlar: «Marks ve Engels, devrimci zoru gerçekten yeni toplumun ebesi sayarlardı ama, onların kastettiği, sosyal zordu, her zaman *savaşla özdeş olması gerekmeyen* sosyal devrimdi.» (Konuk, s. 123)

İnsan dilinin anlamını değiştirip devrimci şiddetin devrimci savaş olmadığını güya ispatlamak için bir yığın lâf ebeliği... Bütün bunlar boşunadır. Lenin şöyle diyor: «Hiç bir büyük devrim ve özellikle de bir sosyalist devrim, dış savaş olmasa bile, *bir iç savaş olmadan* düşünülemez.» (Sovyet Hükümetinin Acil Görevleri, 1918)

Revizyonistler, devletin temel unsurunun ordu olduğu hakkındaki Marksist tezi de inkâr etmek için şöyle diyorlar: «Marks'ın 19. yüzyılda ve Lenin'in 1917 Devrimi arifesinde, devrim sürecinde profesyonel bir baskı aracının kurulmasını gerekli bulmadıklarını... hatırlatmak gerekir.» (Konuk, s. 156) «Halk ordusunu sosyalist devletin 'temel unsuru' saymak, ... Marksçılıktan bir dönüş, Marksçılığa ihanet ve sosyalist devletin bir askerî-bürokratik devlete dönüştürülmesi demektir.» (Konuk, s. 161)

Marks bu konuda şöyle diyor: «Bütün üretim araçlarını üreticiye aktararak mevcut baskı şartlarını yok etmekle ve böylece her sağlam insanı hayatını kazanmak için çalışmaya zorlamakla, sınıf tahakkümü ve baskısının biricik temeli ortadan kaldırılmış olacaktır. Ama böyle bir değişikliğin gerçekleştirilmesi için *bir proletarya diktatörlüğü zorunludur ve bunun ilk şartı da bir proleter ordusudur.*» (Enternasyonal'in Yedinci Yıldönümünde Konuşma, 25 Eylül 1871) Lenin de bu konuda şöyle diyor: «Proletaryanın burjuvazi tarafından, milyonlarca emekçinin bir avuç zengin tarafından baskı altında tutulmasına hizmet eden özel baskı gücünün yerini, *burjuvazinin proletarya tarafından baskı altında tutulmasına hizmet eden bir özel baskı gücünün alması zorunludur.*» (Devlet ve İhtilâl) Gene Lenin aynı kitapta şöyle diyor: «Düzenli bir ordu ve polis, iktidarın temel araçlarıdır.» (Devlet ve İhtilâl.) Görüldüğü gibi revizyonistler, Marks ve Lenin'i Marksizm-Leninizme ihanetle suçluyorlar...

Sovyet revizyonistleri, Lenin'in ve Stalin'in proletarya diktatörlüğünü yıkarak, yerine kendi sosyal-faşist ve sosyal-emperyalist diktatörlüklerini geçirdiler. Marksist teorinin özüne bu kadar saldırmalarının nedeni budur. Onlar halkın devrimci şiddete başvurmasını istemiyorlar. Çünkü Sovyet halkına, Çekoslovakya halkına, diğer Doğu Avrupa halklarına ve sızdıkları her ülkeye, karşı-devrimci şiddet uyguluyorlar ve halkların kendileri karşısında elleri kolları bağlı kalmalarını istiyorlar. Ama revizyonistlerin halklara «hümanizm» öğütlemeleri boşunadır. Çünkü emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin karşı-devrimci şiddeti, halkları eğitiyor ve onlara izlemeleri gereken yolu daha iyi gösteriyor.

Revizyonistlerin komünizm düşmanı yayınlarının eleştirisine, gelecek sayılarımızda hegemonyacılık, kendi gücüne güven ve halk savaşı meseleleriyle devam edeceğiz. Bütün devrimci ve yurtseverler bu sosyal-emperyalist ideolojiyi reddetmelidirler.

• İZMİR'DE AMERİKA'YA KARŞI GÖSTERİ YAPTIKLARI İÇİN TUTUKLANAN DEVRİMCİLER SERBEST BIRAKILDI

İzmir'deki Amerikan gümrüksüz satış mağazası (PX)'de gösteri yaptıkları için Devlet Güvenlik Mahkemesince tutuklanan gençler 15 Ağustos günü serbest bırakılmışlardır. Serbest bırakılan devrimciler, haklarında dava açılmasının Amerikan üslerinin ve gümrüksüz satış mağazalarının kapatılma kararının sahtekârlığını gösterdiğini belirtmişlerdir. Devrimciler basına yaptıkları açıklamada poliste gördükleri baskıları anlatmaktadırlar ve şöyle demektedirler :

«Tutuklama kararından sonra Buca Merkez Cezaevine götürülmek üzere arabaya bindirildik. Ancak götürüldüğümüz yer, Toplum Zabıta Amirliği oldu. Burada bir saat süreyle dayağa ve hakarete maruz kaldık. İşkence gören arkadaşlar onar günlük rapor almışlardır. Şimdi bizler Amerika'ya ve halkımızın sömürülmesine karşı olduğumuz için yargılanıyoruz. Ne Amerikan Ne Rus Çizmesi, Yaşasın Emekçi Halkın Bağımsız Türkiyesi!»

• İZMİR'DE DEVRİMCİLER İKİ SÜPER DEVLETİ PROTESTO ETTİ

16 Ağustos 1975 günü saat 13.00'te devrimciler Konak'taki Tekel Tütün mağazası önünde Amerikan emperyalizmini ve Sovyet sosyal - emperyalizmini protesto eden bir gösteri tertiplediler. «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Amerika», «Üsler Kaldırılmalıdır», «Natodan çıkılsın» sloganlarının atıldığı gösteride Amerikan bayrağı ve üzerinde Sovyet sosyal - emperyalizmi yazılı kara bir bayrak yakıldı.

• TOPRAK-İŞ YÖNETİCİLERİ SERBEST BIRAKILDI

Söke Asliye Ceza Mahkemesinde yapılan Sazlıköy direnişi ile ilgili duruşmada toprak ağası Hilmi Fırat'ın ortaklarının gösterdikleri tanıklar sendika yöneticilerinin kendilerine zor kullanmadıklarını, sadece direnişe katılmaları için ikna ettiklerini söylemişlerdir. Sanık avukatları ise bunun Hilmi Fırat ve ortakları tarafından sendika faaliyetlerine engel olmak için düzenlendiğini belirtmişlerdir. Duruşma sonunda Toprak - İş sendikası başkanı Şamil İlter, Mustafa Tüfekçi ve Mehmet Ünal Öncül serbest bırakılmışlardır.

• İYÖKD YÖNETİCİLERİ SERBEST BIRAKILSIN

İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesinde yargılanan İYÖKD yöneticileri mahkeme heyetine verdikleri dilekçede «burada yargılanmamızın ana nedeni yurtsever, demokrat düşünce ve davranışlara sahip olmamızdır» demiş ve daha sonra mahkeme heyetini reddetmişlerdir. Mahkeme başkanı iki sanığı salondan dışarı çıkarmıştır. Mahkeme, 9 Eylül 1975 Salı günü saat 10.30'a ertelenmiştir.

• MEMURLAR DERNEĞİ (MEM-DER) MEMURLARI MÜCADELEYE ÇAĞIRIYOR

Memurlar Derneği (MEM - DER) bir açıklama yaparak, faşist baskıları ve MC hükümetinin memur kıyımını protesto etmiştir. Yapılan açıklamada MHP'li komandoların devlet dairelerine yerleştirilerek memurlar üzerindeki baskının yoğunlaştırılmaya çalışıldığı belirtilmektedir. MEM - DER'in açıklamasında şöyle deniliyor :

«Parababalarına, toprak ağalarına dönük politikaya son. Bu politikaya karşı çıkan memurlara faşist baskılar uygulanıyor. Memurların 39 aylık maaş farklarından alacakları derhal ödenmelidir. MC hükümetinin parası yoksa toprak ağalarının alacağını takside bağlasın.»

Yeni kurulan MEM - DER Elazığ Şubesi ise yayınladığı bildiride şöyle demektedir :

«Bütün çalışanlara sendika kurmak, toplu sözleşme ve grev hakkı tanınmalıdır. Bedenen çalışan memurların işçi oldukları kabul edilmelidir. Siyasî düşüncelerinden dolayı memurlara yapılan baskılara son verilmelidir.»

Toprak, hürriyet, jandarma zulmüne son!

YAŞASIN KÖYLÜLERİN TOPRAK MÜCADELESİ

Köyümüz Pazarcık'a bağlı Akdemir köyü. 5 - 6 aile hariç hepsi topraksız veya az topraklıdır. Temel isteğimiz topraktır. Çevremizde Emiroğlu, Kadıoğlu, Hacı Ahmet gibi ağaların on biner dönüm toprakları olduğu halde, çevredeki 20'den fazla köyün 20 dönümden fazla toprağı yoktur.

Maraş'ta kurulmuş olan Tüm - Toprak - İş sendikasına üye olduk. Sendikayı tanıtmak için sloganlar yazdık, bildiriler dağıttık. İlk olarak köydeki zengin köylüyle işbirliği yapan muhtar karşımıza çıktı. Fakat yılmadık, mücadelemize devam ediyoruz.

İşçi köylü birleşince ağa dediğin nedir ki!...

Akdemir köylüleri
Pazarcık

İŞÇİLER KENDİ GÜÇLERİNE GÜVENEREK AĞALARA GEREKLİ DERSİ VERDİ

Biz 26 ırgat Adana'ya çalışmaya gittik. 12 gün ellerimizle o bir parça ekmek davasının kazmalarını kavraya kavraya çalıştık. Bir gün öğle yemeğinden sonra 15 dakika molamız vardı. Tarlanın başında yorgun argın otururken toprak ağası Süleyman bey bağıra çağıra geldi. Meğer ki, köyde dürbünle ırgatların istirahatta olduğunu görmüş; geldi kazmaları herkesin elinden aldı. Irgatları kovmaya çalıştı. Bunun üzerine ırgatlar kazmalarla ağanın üzerine hücum ettiler. Süleyman ağa kaçıp canını zor kurtardı. Ben de o anda traktörle çapa yapıyordum. Ağa yanıma doğru ilerledi, bana yaklaştı, «dur» dedi. Durdum. «İn motordan aşağı». İndim. Üzerime saldırıp beni dövmeye kalktı. Ben bir işçi olarak kendi gücüme güvenerek mücadele ettim. Bizi işten attı. Tabii hakkımızı arayacak ne bir sendikamız var, ne sigortamız. Ağa keyfinin istediğini atabilir. Ama biz birlik olursak, ağaya karşı direnirsek hiç bir şey yapamaz.

Tilkiler Köyünden Bir Köylü
Pazarcık

AĞA KÖPEĞİ ASIM GEZMİŞ DERSİNİ ALMADIN MI?

Bir süre önce Salmanıpak köylüleri Pinco ağanın toprağını işgal etmişlerdi. Ağalar köylülerin mücadelesini zorbalıkla bastıramayınca köyün muhtarına 50 bin lira para ve 40 dönüm tarla teklif edip onu satın almak istediler. Fakat bu silah da geri tepti. Muhtar elini gırtlağına götürerek «Bıçak ta buraya dayandı, herkes bildiğini yapsın. Ben halkımı ve haklı davamızı parayla satarak ağa köpekliği yapamam» dedi. Böylece onlara gerekli cevabı verdi.

Ağalar bu defa jandarma üsteğmeni Asım Gezmiş'i kendileri için bir kukla olarak ele aldılar. Pamuk ve nohutlarına ortak ettiler. Köylülere baskı yapmak için nohut harmanını yaktılar. Bir köylüyü karakolda feci şekilde dövdüler. Muhtarı ve bir köylüyü tutukladılar.

Şunu iyi bilmelisin, halk düşmanı Asım Gezmiş! Bir zamanlar başka bir köye baskı yapmaya kalkışmıştın. Halkın senin gibi satılmış itlere karşı tutumunu o köylüler sana öğretti. O zaman evin kurşunlandı, içeriden dışarı çıkamaz oldun. Bu sefer de sen kurşunlanırsın.

Sen ve senin gibileri, toprak ağaları ve parababalarının düzeninde boy gösterip halkı yıldıracağını sanıyorsanız, aldanıyorsunuz. Halk senin omuzundaki iki yıldızın yerine, üzerinde «halk düşmanı» ve «ağa köpeği» levhalarını dikecektir.

Pazarcıklı Devrimciler

FAŞİTLERİN BİR CİNAYETİ DAHA

Türkoğlu'nda devrimci arkadaşımız Cuma Yurdabakan toprak davası yüzünden Türkeş'in paralı katilleri tarafından vuruldu. Katil tespit edilemedi. Cuma Yurdabakan kendini devrim mücadelesine adamış aktif bir devrimciydi. Cuma Yurdabakan'ın kanı yerde kalmayacaktır. Halkımız faşist katillerden mutlaka hesap soracaktır.

H. S. - Türkoğlu

FETHİYE'DE YOKSULLARA JANDARMA DAYAĞI

Fethiye'nin Kayadibi köyünde CHP'li zorba Recep Tekiner'in dostu Durmuş Demir'in yağ tenekeleri çalınmış (Recep Tekiner'in yaptığı sanılıyor). Olayla uzaktan yakından hiç ilgisi bulunmayan yoksul Hasan Karasel ile ortak tarla işleterek on kardeşine bakmak zorunda olan Ali Güçlü'nün çaldığı Recep Tekiner tarafından ileri sürülüyor. Recep Tekiner Hasan'ı evinde dövmüş ve CHP'li Kemer, Karakol başçavuşuyla anlaşarak Ali ile Hasan'a sabahtan akşama kadar dayak attırmıştır. Dövülenler yürüyemeyecek hale getirilmişlerdir. Duruma müdahale eden köy muhtarı da ağır küfürlere hedef olmuştur.

Kayadipli bir garip
Fethiye

KÖYÜMÜZ AĞALARIN VE FAŞİST MUHTARIN ZULMÜ ALTINDADIR

Biz yıllardan beri Tunceli'nin köylerinde unutulmuş, açlık ve sefalete mahkum olan köylüleriz. Hıdır Yıldırım ağanın 15 köyü vardır. Yedisini 300'er bin liradan satmıştır.

Bizim topraklarımız yoktur. İki senedir köyümüzde olan maden ocağında çalışıyorduk. Ağa ve adamları sahte bir senetle ocağı üzerlerine tapu ettiler. Her yıl adamlarından Temur Menteş veya İbrahim Aydın'ı çavuş seçer. Temur Menteş de toprak ağasıdır. Geçenlerde Hüseyin Arslan adlı işçinin öküzünü tarlasına giderken sopayla öldürmüştür. İbrahim Aydın ise bir yıl önce Almanya'dan gelmiş bir MİT ajanıdır. Bütün köylülerin topraklarını icraya koymakta, köylüler üzerinde zorbalık uygulayıp onlara tabanca çekmektedir. Muhtar Ali Moğul adlı faşist de devletin köye verdiği 30 bin lira parayı ve köylülerden topladığı toplam 10.750 lirayı kendi şahsi çıkarı için harcamıştır.

Yıllardır sanki bu fakirlik ve açlık, sefalet yetmiyormuş gibi bu faşistlerin zulmü altında yaşıyoruz.

Yaşasın Sahşik köyü!

Yaşasın tüm sömürülen köylülerin ağa ve faşistlere karşı mücadelesi!

Sahşik Köyünden Bir İşçi
Tunceli

REVİZYONİSTLERİN YANINDA DEĞİL, BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİN SAFINDA YER ALIN

Bir kere daha dikkatinizi çekiyoruz. Eğer TSİP revizyonistlerinin pek beğendiği «sağlıklı unsurlar» olmak istemiyorsanız ve revizyonizme karşı gerçekten kararlı bir mücadele vermek istiyorsanız, proleter devrimcilere karşı düşmanlığı bir yana bırakıp iki süper devlete karşı yükselen bağımsızlık mücadelesi bayraklarının altında saf tutun.

Yeni kurulan Devrimci Gençlik Derneği (DGD) adlı örgüt, bir bildiri yayınlayarak, bugün ülkemizde iki süper devlete karşı yürütülmekte olan mücadeleye karşı çıktı ve ABD emperyalizmi ile birlikte Sovyet sosyal emperyalizmine karşı mücadele etmenin «hedef şaşırtmak», «ABD emperyalizminin ekmeğine yağ sürmek» olduğunu iddia etti.

BU BİLDİRİYE TSİP DE İMZA ATAR

Bu gençler, ileri sürdükleri bu görüşlerin TSIP revizyonistlerinin iddialarından ne gibi bir farklılık taşıdığını araştırmalıdırlar. Onlar, aynı TSİP revizyonistleri gibi, sadece ABD emperyalizmine karşı mücadeleden söz ediyorlar ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadeleyi örtbas etmeye çalışıyorlar. Hemen şunu belirtelim ki, bugün Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı kararlı bir mücadeleden kaçmak, aslında Amerikan emperyalizmi ile uzlaşmanın da bir ifadesidir. Çünkü bugün tutarlı bir bağımsızlık mücadelesi verebilmek, her iki süper devlete karşı mücadele etmekle mümkündür.

Bildiriyi yayınlayan gençler, ne kadar Sovyet sosyal-emperyalizmi derlerse desinler, aslında Sovyetler Birliği'nin emperyalist bir süper devlet olduğunu kabul etmiyorlar. Onlar, AET emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmi arasındaki farkı da görmüyorlar ve ikisini de aynı düzeyde emperyalistler olarak gösteriyorlar. Onlar, bir süper devlete karşı mücadele ederken, diğerine karşı da mücadele etmenin zorunluluğunu kavramıyorlar ve sonuç olarak, TSIP revizyonistleriyle uzlaşıyorlar. Bu gençlerin, TSİP revizyonistlerinin işbirlikçi karakterini kavramamalarının ve onları burjuva demokratları olarak görmelerinin temelinde yatan da budur.

EKONOMİST MANTIK

Bu bildiriyi yayınlayanların düştüğü temel yanılgı şudur: Madem ki, ülkemizi başta ABD emperyalizmi ve ikinci olarak da AET emperyalizmi sömürüyor, öyleyse, ülkemizi daha az sömüren Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı bugün mücadele etmeye ne gerek var? Onlara göre, bir ülkeyi esas olarak hangi emperyalist güç sömürüyorsa, sadece ona karşı mücadele etmek gerekir.

Bu ekonomist ve revizyonist mantıkla mücadele edilmelidir. Özellikle bugün, emperyalizme karşı mücadeleyi sömürü derecesine göre tayin eden ekonomist anlayış son derece hatalıdır. Çünkü iki süper devlet, hegemonya mücadelesini dünyanın her yerinde sürdürüyorlar. Birinin olduğu yerde diğeri de vardır. Bir süper devletin hakim olduğu yere diğeri de sızmakta, birinin geri çekildiği yerde diğeri yayılmaktadır. İki süper devletin dünyayı paylaşma ve birbirlerinin nüfuz alanlarını ele geçirme mücadelesinin bu kadar yoğun olduğu dünya şartlarında, sadece bir süper devlete karşı mücadele etmek, kaçınılmaz olarak diğeriyle ittifak yapmak ve sonuç olarak iki süper devletin tahakküm emellerine alet olmak demektir.

SOSYAL-EMPERYALİSTLER ÜLKEMİZİN İÇİNDEDİR

Ulkemizin bugün içinde bulunduğu şartlara baktığımız zaman, bu durumu daha da açık bir şekilde görebiliriz. Amerikan emperyalizmi dünya çapında olduğu gibi, ülkemizde de gerilemektedir. Sovyet sosyal-emperyalistleri bu durumdan yararlanmakta ve ülkemize sızmakta, işbirlikçisi revizyonistler vasıtasıyla tahakkümüne uygun bir zemin hazırlamaya çalışmaktadırlar. Şunu açıkça görelim: Dünya halklarının iki baş düşmanından biri olan Sovyet sosyal-emperyalistleri ülkemizin dışında değil, tam da içindedirler. Onların ülkemizdeki ekonomik sömürüsü azdır ama, siyasi etkinlikleri gittikçe artmaktadır. Ulkemizde Sovyet işbirlikçileri sahte sosyalizm maskesi takarak, her alanda sosyal-emperyalist sızmasını geliştirmeye çalışmaktadırlar. Ayrıca, Sovyet sosyal-emperyalistleri, aynı Amerikan emperyalistleri gibi, devlet kademelerinin önemli kilit mevkilerindeki bürokratları satın alma yoluyla etkilerini geliştirmeye çabalamaktadırlar. Sahte TKP'nin propagandasını ordu üzerinde yoğunlaştırması boşuna değildir.

Sosyal-emperyalistler, bunlarla da yetinmiyorlar ve çeşitli kredi ve «yardım»larla ülkemizi ekonomik bakımdan da kendilerine bağlamaya çabalıyorlar. Onlar, bir yandan ülkemize sızmak için çeşitli yöntemleri kullanırken, bir yandan da askeri güçleri aracılığıyla ülkemizi doğrudan doğruya işgale hazırlanıyorlar.

İkinci Dünya Savaşından hemen önce Troçkistlerin yaptığı da, bugün sosyal-emperyalizme karşı mücadeleyi örtbas etmek isteyenlerden farklı değildi. Avrupa'daki Troçkistler, İkinci Dünya Savaşının yakiaştığı ve en önemli meselenin Hitler saldırısına karşı hazırlanmak olduğu şartlarda «saf işçi devrimi» yaftası altında, Hitler faşizminin Avrupa ülkelerine sızmasına ve bu ülkelerin Nazi işgaline açık bir hale gelmesine hizmet etmişlerdir. Bu Troçkistlerin daha sonra Alman ajanları haline gelmeleri, bugün herkes için öğretici olmalıdır.

TÜRKİYE DEVRİMİNİ BOĞMAK İSTEYENLER FAŞİSTLER VE REVİZYONİSTLER

Türkiye devrimini boğmak isteyenler sadece Amerikan emperyalistleri değildir. Onlarla birlikte, Sovyet sosyal - emperyalistleridir. Türkiye devriminin önündeki bugünkü en büyük engel Amerikan işbirlikçisi faşistler ve sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi revizyonistlerdir. Pratiğe bakalım; işçilerin ve köylülerin menfaatlerini savunduğumuz, halk kitlelerinin mücadelesini doğru hedefler etrafında örgütlemeye çalıştığımız zaman karşımıza kim çıkıyor? Sadece faşistler değil, aynı zamanda sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi revizyonistler çıkıyor. Onlar, işbirlikçi ve sosyal-faşist karakterlerini her geçen gün daha fazla ortaya koyuyorlar. Her yerde devrimcilere ve yurtseverlere saldırıyorlar. Revizyonistler, faşistlerle birlikte, Türkiye'nin en sağcı güçleridir. Bildiriyi yayınlayan gençler de, revizyonizme karşı kararlı bir tutum aldıkları ve iki süper devlete karşı mücadele ettikleri takdirde, her yerde karşılarında faşistlerle birlikte revizyonistleri de bulacaklardır. Ama bu, revizyonistlerle barış içinde olmaya, onlarla kolkola dolaşmaya ve proleter devrimcilere karşı düşmanca bir tutum takınmaya son vermekle mümkündür.

Bugün Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele etmek istemeyenler, yarın sosyal-emperyalistlerden gelecek bir saldırı olursa, bu meselenin ele alınabileceğini söylüyorlar. Ancak o zaman çok geç olacaktır. Ve üstelik o zaman, kendilerinin meseleyi ele almalarına da gerek kalmayacaktır. Çünkü, o zaman halk, zaten sosyal-emperyalistlere ve revizyonistlere karşı mücadeleye girişecektir. Önemli olan halkı, bugün iki süper devlete karşı seferber edebilmektir.

ÜÇÜNCÜ DÜNYA AYAĞA KALKIYOR

Bildiriyi yayınlayanlar, «ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyor» sloganını kullanıyorlar, ama onun özünü kavramıyorlar. Onların dünyayı ak ve kara olarak ikiye ayıran mantığı «ülkelerin bağımsızlık istemelerinin» şairane bir lâf olmadığını kavramıyor.

Ülkelerin bağımsızlık istemesi, bu ülkeleri yöneten sınıflar işbirlikçi karakterde olsalar da, iki süper devlete karşı gittikçe bağımsız bir tutum almaları demektir. Bugün dünyadaki önemli gelişmeler ülkelerin bağımsızlık yolunda ilerlemeleri için çok olumlu şartlar yaratmaktadır. Halkların mücadelesi hükümetleri gittikçe bağımsız bir tutum almaya zorlamaktadır. İki süper devletin arasındaki rekabet ve çatışma küçük ülkelere hareket serbestisi tanımaktadır. Yine dünya halklarının emperyalizme karşı mücadelesiyle, iki süper devletin gittikçe tecrit olmaları ve çöküşe doğru ilerlemeleri de bağımsızlık eğilimini güçlendirmekte ve buna imkân hazırlamaktadır. İki süper devletin dünyadaki kesin hakimiyet alanlarının her geçen gün dağıldığı ve Üçüncü Dünyanın her geçen gün daha geliştiği bu şartlarda yarı-sömürge duruumndaki ülkelerin çoğunluğunun tek bir emperyalistin hegemonyasında olduğunu söylemek gittikçe mümkün olmamaktadır ve bu durum bağımsızlık için olumlu şartlar yarattığı kadar diğer süper devletin sızmasına da açık bir durum meydana getirmektedir. Mesela Amerikan işbirlikçisi bir iktidar, Amerika'dan uzaklaşırken, ülkenin kapılarını sosyal-emperyalistlere açabilmektedir. İşte bu yüzdendir ki, ülkelerin bağımsızlığı, sadece bir süper devlete karşı değil, iki süper devlete karşı yürütülecek bir mücadeleyle sağlanabilir. Yoksa birinin hegemonyasından kurtulup diğerinin etki alanına girmek veya her ikisinin birden nüfuz alanı içine düşmek kaçınılmaz olacaktır.